

นิราศมะเหลเถไถ

พระราชนิพนธ์

ใน

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๑ นิราศร้างห่างเหินจากเคโห ตามเสด็จบพิตรอิศโร ประพาศทางชลนโทหา ที่ลืมหำตุลภาวะถาดอง ศกสองพันสี่ร้อยวระสอยสา เศษหกสิบห้าปีกลีษา ทะหลาต่ำตูไหว้ ประนมมือ จุดธูปเทียนบูชากระบะบาง เปิดกะทงดอกไม้ไถลจื่อ แล้วหมอบราบกราบกราน กระบานมือ ไหว้พระไตรรัตน์ือดลมโป ไหว้ทวยเทวะมะลักตัก ขอให้ช่วยพิทักษ์ซึ่งตูใช้ ยามเดินทางน่านน้ำชลำโล ขอปวงภยพาโลมะไลไท แล้วตระโบมโลมลูบจูบจะจืด ลาเมียคู่ชีวิตมลิจไน จงอยู่ดีอย่ามีตะไลไต ทั้งโพยภัยแคล้วคลาดกะดาดโดย อยาวิโยคโคศกเศรำ มะเลาฉี จะทำให้สามีตะไลโยย จงอยู่เหย้าเฝ้าเรือนมะเลือนโลย ออย่าให้โหยมากนักจักจิมมิม อันตัวพีมิกจะมิจเณ ตามเสด็จราเชประพำฝีม มิใช่หน่ายน้องแก้วกะแมวมิม มิใช่แสร้งจาก จิมทลิมลี แม้มิไปไม่พนมลนลา รับอาญาปีปนมลนฉี เกิดเปนลูกผู้ชายกะตายดี ต้องนึกถึง ภาระนี่ยนิยมปม แมร์ักน้องต้องคิดกะตักตัก กระทำกิจการทุกถลมถม จะได้มีความชอบ กะมอมมม อิกอุดมยศถากะทาเทือง ขอลาก่อนบังอรจล่อจุก จงดับทุกขโศกาจะเหลือเงื่อง ถึงเวลาจะไปมะไลเลื่อง ขอขวัญเมืองอยู่ดีมีลีทา ฯ

๑ ลงบรรไดจึงได้มลิคตัก คำนึงนึกถึงบุตรมลูจฉา ผันหลังกลับรับขวัญมลูฉูชา ไอบุตราบุตรีมลีโซ พ่อจำใจจากลูกกะจุกจืด ตามเสด็จบพิตรกะมีตโต๊ ลูกอยู่บ้านอย่าชน มะตนโจ จงนึกกลัวตักโกกินตบไต จะเทียวจับแมลงตามลาเกือก ลูกจงเลือกตัวเบ้มกะเพิ่มไผ แล้วให้แม่เขาตองกะลงไซ เอาไว้ให้พอกินมะลินชา สั้งลูกใหญ่อย่าได้กะเหมอเถอ ให้มาเหอ คุณแม่ตะแหลตำ จงคอยจำคำเขามะเลากา ไว้เล่าให้บีตามะกาโย แล้วกอดจูบลูกน้อย มะกอยกิง หมั่นคิดถึงป้าป้ามาหงาโง์ ออย่าอกรังกลางถนนกะปนโป จะถูกมอเต้อร์โค ทะมิกทีก แล้วย่างท้าวก้าวลงกะตงไก่อ้ อักกระไรใจชำตลิกปีก จากลูกเมียแสนละเหียมะ เลียจีก คงจะต้องมลิคตักมิวายวัน ฯ

๑ ลงมาถึงซึ่งรถกะพืดต้อด ใจจะขอคิดถึงกะจิงจัน ขึ้นรถพลางทางเหลียว กะเปียวลัน ไ้อ้เร็วพลันต้องมลากชวากเว ก้าวแต่ขาส่วนตากะเหมอเถอ กำลังผลอก้าว พลาดถลลาดแถ ก็เลยตลิ่งกาหคคะแม ตะแหลแต่อยู่กลางพสุธือ เวลานั้นในลานกะเหมอะเปอะ หลังก็เลอะเปื้อนโคลนตะโล่นตือ ต้องให้บ่าวรีบวิ่งกะพือรีอ ไปเอาเสื่อผลัดผลือตลือพี

ควักดูนาฬิกาตะลางตัว เวลาล่วงบ่ายโงมตะโล่งตี้ จำต้องรีบเร่งร้อนตะลอนตี้ จะเปลี่ยนดุม
เสื่อสี่จะโคงเตง ฉวยเสื่อใหม่ทันใดตะไลตัด โดดขึ้นรถเร่งออกมลกเล็ก เปลี่ยนดุมเสื่อ
กลางทางพลางทะเลมึง ปากคอยเร่งไซฟเฟออร์กะเมอมมีม รถผ่านราชดำเนินกะเป็นเปือ ไอ้
อกข้อผ่าว ๆ มะก้าวก็ม คิดอยากใครดำเนินกะเดินตีม กลับเคหาก่าก็มกะลีมลือ เลียบลำ
คลองกรุงเกษมกะเหมมมีม ออกแทบหึกไม่เปรมเกษมลือ ไอ้ชื้อคลองเหมือนหนึ่งปองปะงือหรือ
เย้ยจิตพีที่จื้อจะลือกจ็อก เลี้ยวถนนสามเสนกะเหลนโหล แสนว่าโหว่หญุกัยกะไต่ต้อก ถ้า
เช่นนี้มีเสนมาเผ่นพือก จะใช้กลับไปบอกรมกันทา ครั้นถึงท่าวาสุกรีตีลิตเตด ขนของลง
นาเวศทะเลดต้า พลางรำฟึงถึงน้องตลองตา อนิจจัจอกว็อกต้องพรอกไป เหมือนหนึ่ง
วาสุกรีมลิลชัต มาผูกมัดตืนมือมลือไฉ แล้วจับลากลงน้ำมลำไซ ตะไลไปจากน้องมะลองไซ ฯ

๑ ถึงเวลาจากท่าชลาสูง เรือไฟจุงเรือจรชลอนโหล เสียงทีก ๆ ตลจะอกจะมกโก
ดวงจิตโบ้เปือนบับกะจับแ่ง ผ่านหน้าวัดราชาธิวาโต ตลมไปประนมมะงมแ่ง ขอเดชะกุศล
กะมลแม ช่วยตูแซ่ลวงพันมลนชำ เรือผ่านท่าเขี้ยวไซกะมเหงาหงอย จิตป้อยล้อยเหลือบแล
ชะแ่งหง่า ไอ้พียามลาดิงยึงกาด้า ก่าไต้งากกไขไม่มือทือ ส่วนตัวพีลพรากจากโพไซ
เพราะไปราชะโกกะโรตี้ ต้อมานั่งเรือขังอยู่บือชือ อนิจจือเคราะห์อิมลืบทา ไอ้บางซอน
ซอนใดกะใหม่ตัก เหมือนซอนรักรังพีกะหมิต้า เห็นแต่โรงสีไฟกะใหม่ตา ออกพีเต้น
ราวจะบ้ำตะหมาตอ บางกระบือชือชวนมะหวนหึก ค่านึงนีกถึงกระบือมะหือหอ ที่บั้นให้
ลูกน้อยมะหอยฮอ อนิจจือใจเหี่ยวกะเมียวมา เรือแล่นต่อชुकอมะหงาก่า มุงมองหาที่
เหมาะมะเงาะก่า เพื่อลงกลอนนิราศมะงาดง่า สิ้นปัญญาสุดหากะปาโล เขม้นมองสอง
ข้างชลาชเทือน เห็นบ้านเรือนยัดกักตะปัดโต ดูเนืองแน่นแสนจะมะโลไซ ไอ้อูโรร้อนรุม
กะมุ่มมีม เห็นหญิงชಾಯอยู่บ้านมลานลอ ลูกเต้านั่งตลต่อมะก้อกีก เสียงสรवलเสเฮฮา
มะก่ากีก ใจอดึกนีกถึงเคหิงเรา ผัวและพ่อจากมาประพาฬิม ต่างจะนั่งจิมจิมอาร์มเฉา
ใครจะยวนชวนขึ้นมลิ้นเซา จะพากันเตาเลากะเงาโง เผลอไปหนอยเรือคล้อยถึงบางขวาง
แลสล้างโรงเรียนกะเตียนโต นามประสิทธิ์ราชวิทยาโล เห็นเด็กวิ่งมะงมะงารา นึก ๆ
ไปออกใครมะเก็กเต็ก กลับเป็นเด็กนักเรียนกะเตียนต้า ตะแล่นแต่นแสนสุขทุกเวลา
กะหงาก่ากินข้าวกะจาวโจม พอดึ่นขึ้นก็มะกิน มะกาจ๊าบ ชิมชวาบอิมแปล้ตะแล้โต้ม
แล้ววิ่งเล่นสนุกตลกโกม จนระโฆมตีก้องตลองตือ จึ่งเข้าสู่ห้องเรียนกะเมียนมีบ
นั่งสะพริบพร้อมเพื่อนเขลือนหลือ เรียนกันพลางทางล้อมะกอกือ กินขนมขมขือที่ซอนไป
ครูไม่เห็นกินเล่นกะหมับเหมียว พอคครูเหลียวทำท่ากะใหม่ไก้ หมดเวลาวิ่งพล่านตลาน
ไล สนุกใจตลนชนจนเข้านอน พอนาวาแล่นผ่านตลานเลียด วัดเฉลิมพระเกียรติกะ
หลอนต้อน ยกมือวันทือตลือกร ขอพระพรไตรรัตนกะปัตตือ ช่วยให้เข้าได้ยศกะมดมก
บรรดาศักดิ์สูงเสริมกะเพิ่มฝือ อิกมีเกียรติเกรอกเมืองมะเลื่องชือ ชนบรรภาเกียรติศักดิ์ทมกแม
ถึงเมืองนนท์จนจินตะหลามป้าม เมืองนี้นามเดิมมีมลีแฉ ว่าตลาดขวัญยามะกาแก
จิตแถลถลากถลันถึงขวัญเมือง ท้าวชาติรินารีตะเลียบเปี้ยบ ไม่ทันเทียบขวัญเนตรตะเมดเหมือง

เพนขวัญบ้านขวัญช่องมะลองเขื่อง มะเลื่องเตื่องมะเลิ่นเต็นเพนขวัญใจ เข้าน้ำอ้อมน้อมจิต
กะมิจใจ อนิจใจอ้อมพันมลนใจ เหมือนแสร์อ้อมค้อมทางกลางไซ อ้อมให้ไกลกนิษฐา
มะกายี เรือผ่านบางบัวทองมะกองแก้ว นึกถึงบัวน้ำใสมะไหลถึ ในห้องน้ำของเราทะเลาซี
ซึ่งไม่มีบังทองมะกองกั้น เพราะบ้านเรามันเก่าแหมบแกบ แสนจะแคบนักหนามะถาถึน
ต้องอาบน้ำจลึนที่นอกชาน ที่ติดบัวบั้นก็มิบตีบ อึกไม่ช้านาวามะเล็ดเต็ด ถึงปากเกร็ดใจ
จิตกะมิดจิบ แม้สามารถเตร็จฟ้าตล่ำตีบ จะเตร็จตริบมาหามะทายี จอดเรือตรงหน้าวัด
ระมัดไถ ปรมัยยิกาวาศาหวิ ใจเจ็อกๆ เกลือกดับกะวับวิ แสนคิดถึถึภรรยียะมีทา
ต้องนอนร่างห่างเหลินเหือ แสนบือชื้อหนาวอกมลกณา ฝนก็ช้ำเติมตกมลกษา ช่วยให้
ช้ำจิมมิมกะกิมโก ที่วัดแต่งโคมไฟมะโกโก๊ต แสงรุ่งโรจน์วาริมะกิกโก๊ แสงวับๆ จับท้องชโลโท
ราวหิ่งไห้วมๆ อร่ามดี วัดรุ่งร่าแต่อร่าพิจักจิด ราวกับมีดหมดแสงทะเลีดี มีดอารมณณ์
มมอาริกตะกีกก็ อั้นอุริสทอนถอนถุโท ฯ

๑ ยามกลางคืนยินเสียงกะเตียงตาด ครึ่มปีพาทย์บรรเลงกะเต็งโต๋ บำเรอจอม
ขัตติยะวโรโซ หน้าพลับพลแพท่าชลาเล็อก เสวยเสริจลิกมะเหลไถ เริ่มมะไหลเล่นสนุก
ถลุกเถือก ดูผู้คนแน่นันท์มะลันเจ็อก จอดนาเวือกดูเล่นมะเลนไต ฟ้าไปดูลิกมะเหลเถือง
ไม่รู้เรื่องทั้งเพมะเถไหล รู้แต่มีกษัตริย์กะมัดไท จากลูกเมียเพื่อไปมะไลเท จะบำบวงสรวง
เทพกะเมบมิก อึกประพาศไพรพทุกษมถุกเข แล้วมีโจรจกจากกะเปเล ยกเข้าปล้นบุเรุโรโซ
นางพญาบุตรากะผาไผ ตื่นตกใจหนีโจรทะเล็นโต๋ เลยพลัดพรากจากพระภัสโต๋ อนิจใจ
สงสารมะกานทา นึกถึถึอกราชามะกาก้าก ต้องพลัดพรากทะเลเปมะเหษา เหมือนตัวฟ้าจำ
พรากมะก้ากกา จากแก้วตาโอมเจดิมะเหลดชื้อ เลยทำให้ใจเห็ยวะเม็ยวมีบ ใ้อูริบร้อน
รุมตลุ่มตื้อ น้ำตาดลอล่อหน่วยกะรวยรือ คิดถึถึแก้วกัลยียอดดกะมูม แม้มาด้วยจะไต้ช่วย
กันเง็เง็ ดูลิกถึถึพलगทางฝีมฝูม และจะหยอกเอินเพลินจิตกะติดตุม ตลุ่มมมคลุ่มคลือ
ผะกือกรอง กลับเข้าถึถึนาวากะต่าต่ง แล้วเอนองค์ไสยากะต่าต่อง นึกว่าจะไม่หลับมะงับอง
แต่ตาจ้องเจ็อกจิบเลยหลับไปฯ

๑ รุ่งขึ้นที่สับหกดูลกเล็อก ตื่นกะเต็อกกิวหวิวแฮบใส้ เมื่อคืนก่อนเข้านอนทะเลไต้
ลิมกินของว่างไว้มะโลกา ร้องเรียกบ่าวแฮยช้ำวมะเลาเก็ยง อึกกุนเข็ยงไว้ว มะไต้ถา
บ่าวบอกวากุนเข็ยงมะเก็ยงทา ลิมเอามาเส็ยแล้วมะแกวทือ มะโหหุนหมุนจิมะหลึเซะ
ชะหน้าเตะอ้ายถ้อยกะต้อยตื้อ แต่ช่างเถิดหิวจิงอุทังทือ โครงหมูตือมาก่อนมลอนไซ บ่าวกัม
หน้าตอบวามลุดกุด เส็ยใจสุดจำบอกมลือกไต้ ว่าโครงหมูกิลิมมะกิมโก ช่างเถอะไ้
ช้ำวปล่าวชวาวเว็อก เสริจชวาวอาบน้ำชล่ำปัว ธิบแต่งตัวเร็วพลันตลันเต็อก ลงเรือเล็กริบ
จ้ำชล่ำเล็อก ไปเตลือกชื้อของที่ต่องใจ ชื้อกุนเข็ยงโครงหมูตลู่ต่า ไส้ตะกร้าธิบเร่งทะเลไต้ไป
กลับนาวาเอาของตลองไท เก็บไว้ไต้ท้องเรือกะเต็อกตุ๊ก แล้วช้ำมฟากขึ้นถลากไถลไถ ยังอา
วาศปรมัยยิกากุก ทักทายเพื่อนที่พบถลบทุก แล้วเดินดุกเข้าโบสถ์ถลดทา ครันถึถึจิง

เข้าตุลุดุกุด กัมเกล้าเจ้าคุณดล่ำด่ำ สาธุสาเซตทะเลอะลา ขอเดชะบุญข้าตลาแต่ คุณพระช่วยป้องกันสะพันกุย นีรทุกข์สุขุขุแม่ นีรโรคโศกสร้างร้างโรแค ตลอดทั้งเคแหกะเปเลฯ

๑ ปายหนึ่งนาพิกาจะจำเจื่อง พระจอมเมืองเสด็จมะเล็ดเจ โดยเรือที่นั้งยนตร์ชลนเล ไปสู่วัดปรเมยการา อันผู้คนล้นหลามชลามหลี่ ลงนาวิใหญ่่น้อยชลอยหลา มากอยชมวระ โพรธิโปลา ต่างปลื้มเปรมวิญญามลากี อิกบบนกผู้คนกะจันจู้ เบียดกันดูหนาแน่นกะแต่ันดี บ้างก็ขึ้นต้นไม้มะไก็ อยากดูดีเหลือทนมลนของ ต่างปลื้มใจได้เห็นมะเล็นชา ตล่ำด่ำ บังคมตลอมป่อง แสนสมใจที่ได้มลองชอง ได้เฝ้าสององค์พร้อมตลอมมือ ๫

๑ ถึงเวลาอันควรระฆาตมุด จึงพระยาอนิรุทธกะมุดนี่อ เข้าสู่โบสถะกะมุดชื้อ สองหัตถ์ถือผ้าไตรมะไลชี พระกะจุนราชานราต่าน โปรตประทานให้ทอดตล็ดดี ตามเยียงแบบบรรมลันชี เปนกุศลราศีกะปาลา กะปุนลุนจึงเจ้าคุณอนิรุทธ กัมเกล้าเจ้าคุณดล่ำด่ำ แล้วถวายกะจุนกะลินยา อิมส์ปปริวากะลาโท เสรีจกะจุนปีนภพมลพพิบ จึงประทับโต๊ะเสวยกระยาโ พร้อมอมตย์เสนาสาเสโว อิกทั้งราชบริโศกณากา เจ้าชองงานใจท่านถมถอง จำแนกชองชำระ้วยมลวยถา เปนหลายอย่างต่างพรรณมะกันทา อิกหนังสือเรื่องเมลืองลุน นีราศวัตเจ้าฟ้าตลาต่อน กะล่อนป้อนกลอนเอกสุนทรภู์ อิกเรื่องกาพย์ห่อโคลงกะโปงปู ผู้นิพนธ์กะมุฑชื้อเสนา ข้าเจ้าอ่านเรื่องนี้ก็ลิเม็ด เห็นความเด็ดเหลือใจกะไปหลา ปากชงัดจัตจริงกะบิงลา แต่งกาพย์ด่าจิงๆ กะบิงโล นากลัวผู้ถูกด่ากะด่าไต่ด เข้าจะโกรธเอาบ่างกะต่างโต หรือเข้าฟ้องหมิ่นประมาทกะปาดไป จะล่ำปากยากโขมะโกทา เสวยเสรีเสด็จกะโหมงโถง ประทับโรงลิเกกะเหมถา ลิกเล่นเปนเรื่องมะเกืองทา เจ้าพม่าไปรบกะมบที ไปถึงไหนได้เมียมะเลียจีก ยามเสรีจติกะทวมกวมรวมตั้งสี่ แล้วพบกันก็หึงมะตึงดี สนุกดีคนสรรวลมะฮวนเฮ ร้องเปนนล่ำต่างๆ มะหล่างแตกเสียงแปลก ๆ น่ำฟิงมะลั้งเต้ แขกมอญเจ็กอิกลาวกะมาเวเต เออทุ่งย่าหมาเว้สนุกจิง ครั้นรอน ๆ อ่อนแสงตะแวงววง อัษฎกตต์แดดล็บกะบังบั้ง จึงทั้งสองกษัตริย์ชัตติยั้ง เสด็จลงนาวังมลั้งชอน ข้ามกลับสู่พลับพลามลากีต พอค้ำมีดโคมไฟตล่อนต่อน แต่งสว่างกระจ่างกระจอนลอน ท้องนะทอนวับ ปะหลับลล ในกลางคินลิเกมะเทโล กรมมะโหระศีพสะพริบผรวการเล่นบ้ำเรอบาทาพระราชชอ จิบเรื่องตอกกลางวันมะหันทา ดูจนดีกสนีกสนานต่าน หิมะหยาดปร้อยปร้านจะหมาจ่า เข้าเรือนนอนอ่อนใจจะไมจา นึกถึงแก้วกัลยากะมาโล แม้มาด้วยจะได้ช่วยกะมดัก นอนแนบอกช้ออันกะจอนจ้อ จะมันกันคนเตียวเปลี่ยวอูโร นอนเออไก็ก็มีกมล็กแล ๫

๑ ที่สิบเจ็ดออกเรือกะเตือตู่ต ไม่ช้าถึงบางพุดกะปู้ดแป้ บางจะพุดพุดไปกะไมแมส่วนตูแฆบู้ตจู้ตพุดกับใคร ถึงบางจากไอ้พรากพะงีตริต จากเจ้าคูชีวีตมลิตได้ ไอ้บางพังราวอูรังจะพังไป มะไก็ไต่มะก่งต้วงทรวงแทบพัง ผ่านหน้าวัดเทียชถวยมะก่ายโก้ ตลอมไปประนมลิบนะชัง ถวายเทียชชอุชากะปาลัง ขอชาติหน้าปาบั้งปะนังนึ่ม ถึงปากคลองรังสิต

มะกิดตึก มล็ดักมล้อยต้อยกะป้อยป้อม รั้งสีไหนจะงามประกามกิม เหมือนแสงตาภรร
ยิมผู้ยาใจ วัดส้าแลแลไปมะไก่อ่า ไม่เห็นเจ้ารูปหล่อมะก่อโก้ จะแลโยให้เปลืองซึ่งเวโล
ตะโกโตเปลืองตามะกายี บางน้ำวนใจวนมะกนก่อ่ง ไปสู่อ่องเยาวภากะมาหยี้ ถึงสาม
โคกใจไววกะวีจี คิดถึงตุ่มวารีกะจีวา ที่ตั้งอยู่นอกชานคฤหาณจ่า เคยอาบน้ำเย็นรื้น
กะหีนฉา พี่กับเจ้าแย่งกันมะลันทา ตักวารารดซัดสบัดใจ ถึงเกาะใหญ่ใหญ่เปนกะ
เปาะเหลาะ เหมือนหนึ่งเกาะแกล้งกิดมลิดไถ ลุลาณเทใจเหกะเปไล ราวเทไปทางบ้านกะปานลา
ราชครามนามบ้านมะกานกวง ว่าบ้านหลวงนามภุมมะกุ่มก่า ไม่สู้บ้านของไข่มะโกกา
เพราะไม่มีนงพงาสุภาพิม ผ่านเกาะเกินเจ็ดจิตมลิดจ๊ก คำนึ่งนึกถึงบุตรีมลุดจิม เมื่อยาม
เกิดฟ้อปล้มกะลิมปิม เทียวคุยอิมอวดเพื่อนกะเบือนแบ ถึงเกาะบางปะอินกะดินตำ
อิจฉาศรีอยุธยากะตำแต่ อันชื่อเกาะเหมาะะจริงกะดิงแต่ เกาะชื่อแซ่ฟ้องยุพินผู้ยีนเจ
มาแรมบางปะอินกะดินต่อน เออครั้งก่อนจ่าได้ไถมเหม มาด้วยกันรื้นรมย์ฤทเท
คิดความหลังมล้งเกมะเลกา ฯ

๑ ที่สิบแปดเดินทางมาทางตะ ผ่านเกาะพระเตรียมกราบตล่ำตำ แต่ไม่เห็นภิกษุตุลลา
หรือแม่พระปฏิมาตลอมปอม ถึงบ้านโพโผล่หน้าตล่อป้อ ไอ้อูรอเรียนเศร้าเตล่ำต้อม
นึกถึงงานโพธิ์กะโปลอม เคยพาเจ้ากะลอมปอมกะเลเป วัดโปรดสัตว์ยกหัดถ์ถล่นป็น
ขอกุศลสร้างไว้บุฟไฟเพ ช่วยมาโปรดตุข่ากะปาเล เหมือนโปรดสัตว์พื้นเพนะเรโก
เออเกาะเรียนข่าเรียนกะเมียนไฉ อย่างใด ๆ ไม่ชอบกะมอบโน เท้าเรียนรื้นร้น้องกะมองโซ
คูชีโวเลิตรักมะกักกม ถึงบ้านสำเภาล่มมะงม้งมือ ขออย่างให้หน้าวือของข่าล่ม จงตลอดรอด
ไปมะไลทม ถึงยุพมพิสมัยมะไลทา ครั้นผ่านวัดพญูเซิงมะเลิงลุด ประนมहुตถ์บูโซมะโรจา
ขอพระเจ้าพญูเซิงมะเลิงจา ให้สุขาปาลากะเปเล ผ่านกรุงศรีอยุธยามหาโส ดูผู้คนแน่น
โหนมะไหลเฉ สมเปนโบราณราชธานี สุขะคึกคักมะกักกั วัดสว่างอารมณ์มะงมมูก นาม
ไม่ถูกอารมณ์กะมมหมี่ เพราะอารมณ์เรียมมีตมะงัดดี จากพริไม่สว่างกะมางมู วัดจอมเกศ
ไม่วิเศษกะเมตม้อง เหมือนเกศน้องเกล้าผมกะปมปู้ ใส่น้ำหอมของนอกกะปอกปู แสน
จะหรุเสียบหวิกะปีเปื่อง มาถึงวัดสบสวรรค์มะกันไถ ไอ้อแสนไกลละสวรรค์กะหมันเหมือง
สวรรค์ใดก็ไม่สู้กะปูเลื่อง ที่เคห้องห้องน้องมลองข่า บางปะหันหันหน้ามลาเจ้า หันไป
เปล่าไม่ประสมมลบจ่า เจาะบางฝี่หสิลาวฝี่อำ ฝี่ระย้าตลองปองเทียมน้องนาง ครั้นบ้าย
คล้อยนาวอยมลอยฉาด ถึงตำบลมหาราชมลาดจ่าง เปนที่แรมคินหนึ่งมสิ่งชาง อีกคิน
หนึ่งแรมร้างพะชางเธอ วัดอุโลมที่จอดมลอดฉ้ง เรือที่นั้งบพิตรกะมิดเฉอ วัดอุโลมราว
เย่ากะเมามะเออ ว่าพี่เยอมีได้โลมมะโกมกิม ราษฎรคอนเรือกะเปือลิต มาคอยเฝ้าทรงฤทธิ
ประพ่าฝีม เสียงจ้อกแจ๊กโจษกันกะจันจิม ล้วนชมบุญราชมิมและชายา เปนโชคดีพี่ได้กะ
เม็ดเต็ด ตามเสด็จประพิมประพาหระ เสียชนิดเดียวเหี่ยวใจกะไปลา ที่ต้องมาเอกือกะปือ
ลัน เสด็จลงเรือกรรเซียงมะเงียงเงี สู้ทเลมหาราชมฮาดจัน แต่ตัวพื่ออยู่เรือมะเกือกัน
เป็นที่ไร่นาวันจะลิจิ แต่ที่แท้พื่ออยู่นาวัจัน เพื่อเตรียมกินกุนเซียงจะเลียงจี้ อีกโครงหมู

หรือขึ้นหะที จะฮอบให้ปี่หลีกะพีพี กลางคีนมีลิเกมะเหลเถ เขาว่าจิตเหลือใจสดีหรี แต่ตัวพีมิได้หะมีที พอกินเสร์จมีตีกะมุดตุต ๕

๑ ที่สิบแก้เข้าออกนาวอกวับ พี่ยังหลับงัวเงียกะเจียจุด จนผ่านบ้านน้ำเต้ากะเจ้าลุด หัวใจตุตเต้นแรงตะแลงซอ นึกถึงคนขอทานทะเลานเข้า มานั่งตีดน้ำเต้าจะล่องจ้อ ที่หน้าบ้านหนึ่งจะมิ่งตอ เราสองนอนนอนหลับกะงับมิม แสนหนวกหูจู้ลู่ตะโลดโต่ด ไปไล่อ้ายโจตโล้ดจะลีมจีม มันปนอู้คนเตียวตะเลียวตีม ไม่ให้แล้วยังกะพีมกะพีรี บ้านเจ้าปลุกใจจุกจะล่านจ่าน คิดถึงบ้านบุญปลุกกะตุกตี เสียแรงปลุกเติมต่อจะลोजี พวกน้องพีค่อนแคะมะแงะเงอ ครั้นถึงบ้านพิตตะเพียนมะเมียนมิด พีเพียรพิศทางามกะมามเมือ เห็นแต่พระปฏิมามะกาเลอ นิ่งเอ้อเรื่ออารามสามพะเนียง ถึงบ้านแพรใจแยกมะแกงกิก คำนึ่งนึกถึงสนามกะตำมเตี้ยง เราเพียรเพาะหญ้าแพรกะแรกเรียง สนามเกลี้ยงไร่หญ้าพะกาถือ วัตนางแวงไครแวงกะมะม้าง ขึ้นหานางนึมเนื่อกะเมือถือ เห็นแต่หญิงชาวบ้านลานชือ เมียแจกจือชือติก่อมลอซุม วัตค่างคาวนึกถึงกะหมิงเก่า ยามอิเหนาทำเลห์เถลถุม เพื่อจะกอดบุษบาพะกายุม ซ้อนประทุมปุมปมมลมิโซ แค้นอิเหนาที่ได้เคล้าคะลีฉี บุษบานาริณะรมไพ ตัวพีเร็ดร้างนะรางโร มิได้ตันค่างโค้คะมือหรือ บ้านโคกหม้อใจบ่อกะบีกติก คำนึ่งนึกถึงหม้อแกงกะแบงปือ ที่เจ้าเคยแกงให้กะไลปือ กินอรอยโอชือกะฟือพิน เข้าเขตลพบุรีกะปีโล เลยเข้าห้องพรหมมะโก้กั้น จอดเรือใกล้พลับพลาวราชัน วัตมณีชลขันธ์ปรากฏนาม บมิใคร่ได้เห็นมะเลนฉี แถววิถีเรือผ่านชลางาม เพราะฝนโรยโปรยปรอยชลอยลาม ต้องปิดม่านนาวามมะทือหรือ ถึงบ้าย ๆ พี่ยายกะหมาดตาด ธิบขึ้นสู่ตลาดมะกาดก็ดธิบสาวเท้าก้าวเดินมะเลนชือ เพื่อไปชื้ออาหารกะบานบ่า ได้โครงหมุกนึ่งขี้ยมะเกี้ยงกุก แสนจะสุขสมใจมะไก้กำ ถึงจะแรมหลายคีนมลินช่า ไม่ต้องหวังอู้อู้อูโรโซ เพราะเสบียงเพียงพอรูชอบ คงได้ฮอบชิมรสมลดใจ ไม่อดอยากปากแห้งหะแมงโท คงสำโร้รินทร์มย์มะกมกิน ๕

๑ ที่ผู้สิบยามป่วยตลายฉบ พระจอมภพเสด็จมะเลดฉิน โดยเรือยนต์ร่่องสายชลายลินพร้อมเทวินมหิษีมลิสชา ครั้นนาวาเทียบท่าชลาเลต พระนารายณ์นิเวศน์มะเลดฉา ทั้งสององค์ขึ้นทรงมะยานา ทหาราหามจรกะปอนโล ตำรวจหลวงแห่งนาวะรำพัก องครักษ์เคี้ยงข้างวะรงโผ ทหารราชวัลลภาวะรบโป แชนเสด็จขัตติโยวะโวทา เข้าในวังราชังเสด็จยาตร์สู่ปราสาทโบราณตะงานถา ดุสิตสวรรค์ธัญญะมะงารา นามปราสาทอาศนามะลั้งพั้งทรงจูดรูปเทียนทองมะงองเหงย ทรงสังเววาราชมะงาดฉิ่ง คืออดีตมหาวราชัง ทรงนามังนารายณ์มหาโย พี่ยาฐูปเทียนกะเตียนตุต ตลุดกุกกราบไหว้วมะไลโน ขออดีตมหาราชชมาตโม โปรดตุไข้แผ้วพันมลนชือ ๕

๑ นึกถึงวังครั้นกระโน้นกะโปนลั้น คงครึกครื้นอร่ามงามนักหนือ แม้เดี๋ยวนี้กินพิง
พระรังหรือ ก็ยังนำทศนีนิยมนม พระที่นั่งโบราณมาตาดันต์ นามว่าจักรพิศาลมะदानตัม
พร้อมช่อฟ้าใบระกาปะงาม เป็นที่รมณียากะปาเล สุทธาสวรรค์อันพิงมะลังซอน เมื่อครั้ง
ก่อนคงงามมะลามเจ อยู่ใหลานใหญ่กว้างมะกลางเซ กะเปเลปาลาน่ามิกกัก อีกทั้งตีกพระ
เจ้าเหามะเก๋ากัก ที่ออกหลวงสรศักดิ์มะตักตัก สำแดงกลอุบายมะลายงัก ชูหอกดาพหมัก
ตีกทางช่องแกล พวกขุนนางต่างกลัวมะกัวก้อง ต่างจ้องหงองหมอบราบตะแผลแต่
ตลุดตุดมุดมีดกะอืดแอ ใหว่พระเพทราแซตลมปือ อิกมีตีกแขกเมืองตะเลื่องตอม มีสระหอม
สามด้านตะลานตือ เป็นที่เลี้ยงแขกเมืองกะเลื่องลือ ให้อ้อมหน้าสำรือสำโรโท นึกอนาถ
พระนารายณ์ประพายพาง มาทรงสร้างนิเวศน์กะเตดโต ที่เมืองลพบุรีประพีโพ หวังให้พัน
เหล่าอะโรพะโลทิง กลับไม่พันคนไทยมะโกทต คิดขบถชิงราชย์กะปาดปึง แต่แรกพระ
บุญญาตะกาก็ ใล้งทำยราชซึ่งสิ้นบุญญู กษัตริย์พงศ์พลูหลวงกะจ้วงจืด ได้สมบัติสมหวัง
กะจั้งเจ้ มีอาจอยู่ลพบุรีมะตีเต เพราะเสเพลผลาญคนมะตุนตือ จะขึ้นอยู่ต่อไปไม่กะจิด
เพราะกรรมติดมั่วจ้วงกลัวผือ ต้องทิ้งวังลพบุรีมะลีทือ กลับไปอยู่อยุธยาหรือทา ดั่งนี้
ใครจะหี่ยมมะหะกะ โอดตูปปะเตือนใจมะไหเถา ต้องหนีพันหนแห่งทะแมงตา ควรตริกต
ราเปนคติกะจีโยย ๗

๑ จากนิเวศน์ทางเดชมะเสดสอน เสด็จจรสู่เวียงมะเกียงโก้ย แวะพระปรางค์สาม
ยอดมะหอดโฮย ทรงบุญไชแล้วเสด็จมะหัดขอ ผ่านเคหาวิชาเยนทร์กะเปนลอน แลสลอน
ตีกร้างกะหมางหมอ ล้วนสองชั้นอร่ามกะปามลอ บัดนี้หนอหักพิงกะปังเล พอลคอนชาติก
ริกกะปึกเหล็ง แสนจะเก่งสามารถมะกาตเก้ ตัวพลัดพรากจากถิ่นกะปินเล มะกาเยตั้งตัว
มะลังไต สมองบาทวราชทะมาตุนัน จนโปรดบุญศถามะหลาไท ได้เปนถึงเจ้าพระยา
มะกาโย มะโกไตนามาวิชาเยนทร์ แต่คิดการใหญ่โตกะไปเลด คบกับพวกฝรั่งเศส
ตะเหลนเป้น ขุนนางไทยขัดใจมะโกเคน วิชาเยนทร์จึงต้องตล่ำป่า ฝรั่งเศสที่มากะปาโล
พลอยโคลโลเคราะห์ร้ายมะกายก่า บ้างถูกจับตล่ำนป่านผลาญชีวีว บ้างถูกจำถูกตีมะเกีย
ที่รู้ตั้นรีบตันตะหลี่ปี พากันหนีโดยตัวนตะหลวนเจ ต้องล่ำบากยากแสนตะแลนเซ กว่าจะ
ได้ตะเหลเป้นแพภัย อันพงศาวดารปะลานตี ญยุคนี้อ่านแล้วกะใจไหล กำลังเราจะ
เจริญกะเป้นไล ก็เกิดเหตุตะไหลไปกะโปลา เดชะบุญญูชะงัดตืด ของกษัตริย์โบราณวะ
सानทยา โปรดตลใจชาวสยามชะงามงา อย่าให้บ้ำคิดผิดมะลิดโซ อย่าคิดผลาญญาติ
วงศ์กะมงมัก เหมือนเช่นหลวงสรศักดิ์มะลักใจ อิกพระเพทราชามะลาโก ก่อจลาจล
โตกะตือองเลื่อง ไทยเราแตกสามัคคีกะลีเตด ต่างประเทศคงได้กะใหม่เหมื่อง ครั้นโน้น
เขาอยู่ไกลตะไลตืออง จึงไม่มากะเหมื่องเทื่องเอาเหมื่องไทย แต่เดี๋ยวนี้ผิดกันจั้งจันจืด เขา
สามารถตะลิดกิดตะไหลไก่อ พวกเราอย่าผลอตัวมะลังไซ จะตกอับคับใจทลิกทัก แม้
รักษาสามัคคีมีฉอย ถึงเราน้อยก็อาจถลาดตีก เหมือนมดน้อยช่วยกันทะมันมิก รักษา
รังตลิกปึกตลันบัน ๗

๑ ปายวันที่ญี่สิบเอ็ดตุลาโค ภูวนัยเสด็จขึ้นกะป็นปั้น พระราชทานพระกะฐินทนนันท์ วัตมณีชลขันธชัลลันทา เสร็จกะฐินภูมินทร์กะปิลโล ลงประทับพลับพลชโลหลา ทอดพระเนตร์ แข่งเรือชเลือตา แสนสนุกเฮฮากะปาเล เห็นผู้คนล้นหลามกะปามหลัง แนนบนฝั่ง เยียดยัดมะลัดตา ต่างดูการแข่งเรือมะเงืองา มาลาทามลุกทุกสนุกจั่ง ทั้งผู้แข่งผู้ดูมลูฉาน จิตเบิกบานรมย์รื่นมะลันฉิ่ง พร้อมสมัคสามัคคีมีลัจจิง มาสนุกสุขขังมะลั้งชา ฯ

๑ เปรียบกับชาวกรุงเทพกะเมมมต เห็นว่าชาวชนบทมะทตธา รู้จักเล่นอย่างนักเลง กะเมงทา ชอบกีฬากะมีที่ไม่มีภัย อันชาวกรุงมุ่งแต่กะมีกคึก เทียวตีก ๆ สำมะเลมะเหลไถ บ้างดูแต่ภาพยนตร์มะลนใจ แล้วเลยไปราชวงศ์มะลงเซง กินข้าวต้มพลาถมองมะลงเจ มลกชกนกะเน้เถลไถ พุดแคะเคาะกะทะและไต ชวนกันไปโคมเขี้ยวมะเงียวงูบ มิฉนั้นชวนกันทะเลเป่ ตีมสุเรมีนเมามะเหงาหุบ อีกลอบลักเล่นพนักมะมันมูบ ยามถูกจับ บ่นอุบกะมูบมา เมื่อเช่นนี้หาทรัพย์กะหับหอบ ได้เท่าใดก็ไม่พออุทอถ่า โลภยวนใจ ให้คิดกะมิดชา ะยาป่าฉ้อโกงกะโมงชู โทษของตนจึงจนมะกันแก่น แต่กลับแค้นคนอื่น มะกินกู่ จีบปากบ่นนิทานมะกาลือ หรือว่าเขียนข่าวกระพือหรือหนังสือพิมพ์ คนซี้เกียจ เคียดแค้นกะแค้นกัน ไครขยันพาลด่าตล่ำตี้ม หว่าเขา ป.จ. ปลอลิม จึงได้ตีมีสิมมลิมา อันชาวกรุงดี ๆ กะปิลู ก็มีอยู่เหมือนกันกะป็นหลา ผู้ที่ตืออยู่แล้วกะแปวลา ข้าเจ้าขอ โมทนากะปาเล อยากระใครวังวนมะกอนตวย ขอให้ช่วยกันเตือนมะเกือนเต้ ให้เพื่อน ร่วมนกรรมะกอนเต คึดถึงความโสเภสุภำร่า ให้คึดหาความสนุกกะมุกตา โดยการเล่น กีฬาพลาผ่า ออกกำลังวังชากลาล่า ตีกว่าสำมะเลมะกาทา ออมกำลังตูไว้มะไลตบ สวงนทรัพย์ไว้ใช้มะไลต่า เปนประโยชน์แก่ตนมะกนทา และช่วยชาติศาสนามะกายอ ตีกว่าจ่ายทรัพย์เปลืองกะเปืองเป็ก เปนประโยชน์แก่เจ๊กกะเต็กต่อ เจ๊กล่อเอาเงินเรา กะเปาลอ เพื่อส่งไปเมืองจอกะเม้าเก้า ที่เขาชวนเทียวเตรมะเหลไถ มิใช่เพราะเขารัก กะมักหมา เพราะเขาเห็นเราโง่มะโทเทท จึงกะเจาจงจุมกะทุกเท เราเปนไทยฉันได กะไปเป็ก ไปพอใจคบเจ๊กกะเป้เหล เปนคนไทยควรคบไทยมะโกเย ปล่อยเจกจับกับ คบกันเอง ต่อฉันใจดีหะที่ทิด สุจริตชอบเราหะเททเถง หวังประโยชน์ร่วมกันกะป็นเลง นั้นฉันเจงควรคบกะมบทัก เพราะฉันชื้อชื้อจริงกะปิงโลง ไม่น้อโกงมิตรสหายหะมายตัก มีกิจได้อาศัยมะใจจี้ก เขาไม่พักผัดผอนกะปอนลือ อันคนตีมีศีลสมินถัน ไทยหรือ ฉินเหมือนกันสมันถือ หรือฝรั่งผิวขาวสมาวทือ จะคบคือสมงถงคกภัยโย ฯ

๑ ญี่สิบสองล่องเรือชเลือลี ตามลำน้ำลพบุรีชลีไหล กลับทางเดิมที่ไปชโลโล มาแรมโรบางปะอินฉลินชี อยู่สามวันยังมีทันมะหวังกัว เทียวไม่ทั่วถินจังหวดมะงัดถึ อันทะเลชูปศรมะออนที่ บได้มีเวลามะงาเร ละไว้เคยเปนเวียงกะเปียงลือ อันขึ้นชื้อมา นานกะปาลเหล ที่พระร่วงพ้อเมืองกะเปืองเล เริ่มกู้ชาติไทยกะเปโล แล้วภายหลังครั้งอยุธยา มะงุตรัต มีกษัตริย์ทรงราชย์มะหาดโต๋ องค์พระราเมศวรวรรณโช ก็เคยครองละไว้มะโกลา

แล้วคงเปนเมืองใหญ่มะไก่อต้น ถิ่นสำคัญมันคงมะก่งตำ เปนที่อยู่ชาวไทยมะไกดา
ล้วนสาวมีภักดีมะกักไต ถึงเตี้ยนี้ลพบุรีประหังรัต ปละลตจรงรักปะงักไทร ภักดีมันถน
พระองค์ปะงงไร ผู้ครอบเกล้าชาวไทยปะไรรอน ถึงแจ็กจินมาอยู่จุเจียบ ก็พลอยเรียบ
ร้อยดีจลิจจอน ไม่เห็นมีอวดดีตะลีปอน ตล่อนต่อนตะไล้ไต้เช่นในกรุง ไม่มีใครบั่นหัวตลัว
เตียบ ให้กำเรียบหยิ่งเยอกะเปือปึง พวกไทยดีจลิจจิจจุงจุง จินไม่ยุ่งจลือจือถือตัวดี
ในกรุงเทพตลงปงตรงกันข้าม พวกไทยเองตลามปามตลี้ปี้ จินแจโกเห็นช่องตลงปี้
เลยบั่นหัวกะตัวลิกะดีแลง ชาวต่างชาติเข้ามาตลือกต็อก เพียงบางกอกจู้เรื่องตะแลงแตง
ยอมเห็นว่าไทยเราตะเลาแดง มีแต่แย่งเยอกันตลันเตน ไอ้เพื่อนเรากะเหลาแก่นำใจหาย
ช่างไม่อายุบ่างนะกะเหลนเป้น หื้อแห่กันตละหมากะเลาเตน ให้เขาตูกเล่นกะเลนไป ๗

๑ ผ่านกรุงเก่าเศร้าจิตกะงิดังก คำนี้้งนิกแสนอนากกะงาดโง้ ทวาราวดีนะคีโร
เคยมหิทธิอิศโรกะโปเล แต่เพราะเหตุกะปิงลิ่งชิงอำนาจ ต่างพิฆาฏฆ่าพันวิสัยเหตุ
พอใครมีพวกมากกะตักเต กิดชบถทดเท่มะเฮฮือ แสนเสียดายพระนารายณ์มะฮายฮิด
ท่านประดิษฐอิศริกะดีตือ วางพระทัยในพระเพทราชื้อ กลับจือรือคิดคดชบถใจ ถ้าแม้
วงศ์พลูหลวงทลวงลัด ชิงสมบัติแล้วบำรุงทลุงไถ ให้บ้านเมืองสุขขังทลึงไท ข้าก็กะอถัยทไถทา
แต่เนี้มีแต่ผลาญมลานเล ทัวทั้งเพยอຍยับกะจับจำ เห็นใครดีใครแหลมกะแจมจา ก็พาล
หაკะโจดโรตลงโทษทัณฑ์ ราไชบายทุกองค์ทลงลาน แห่งวงศ์บ้านพลูหลวงทลวงหัน
สรศักดิ์ทำยสระทลันหัน บรมโกษเหมือนกันทลันเท อิกขุนหลวงหวัดทะมัดตา สุริยาม
รินทร์ทะมินเถ ต่างองค์ต่างฤศยามะกาเล ทะเมทะมะมอยทอยคอยผลาญกัน ฉนั้นเหล่า
ข้าเฝ้ามะเก้ากัก ตลิกปิกตะไล้ไปไปสิ้นสรรพ ส่วนคนดีถูกผลาญตะลานชั้น เหลือแต่คน
สามัญตะลามทราม ลิมวิชานักรบตลบตี๊ก ใจก็ขลาดขาดคิกตลิกตำม ต่างหลงเชื่อเวท
มนตร์ตะลนลาม มีแต่ทรามไม่พินตลันชา พวกพม่าข้าศึกมะฮิกฮอย มาแต่น้อยก็ตื่น
มะห็นหา ต่างตนเห็นแก่ตนมะงงา เสียดกรุงสิ้นวาศนามะงาโร ถ้าแม้วงศ์พลูหลวงกะตวงเตียบ
ไม่กำเรียบชิงราชย์กะตาดโต้ อาจจะไม่เกิดภัยกะไตโล อยุชยาภาโรอาจยีนยั้ง เป้นคติไพร์
ริมะหลวงตวง ละลากล่วงเกินศักดิ์มะลักตั้ง ก็อยู่ได้ชั่วแล่นมะแลนดั่ง เพราะบุญญั้ง
ตุน้อยมะลวยไต อิกทั้งคุณสมบัติกะตัดต่อง ก็บกวร่งตามกำเนิดกะเตดไต้ ถึงอาจ
รือย้อแย่งทะแมงไม มีอาจยิดถือไวัทะมงทง ล้างเก่าแล้วหลังเผติมทะเมิมมีก ไม่สม
นึกเพราะแหงกะแดงตัง คนดี ๆ กะตาดลานคอยผลาญลง หมดเครื่องมือตะนงตงที่พอ
ใช้ สุดคิดสิ้นฤทธิ์ทะมิดเถอม มีแต่เสื่อมเป้นลำดับทะมับไถ เป้นคติทะมาทำควรจำไวั
เพื่อเตรียมใจมเล็กตักและนิกปลง ๗

๑ ล้วนที่ญี่สิบสามตุลาคี เปนดีธิชาวรามะหงถง เปนวันคล้ายปิยราชพงาดพงค์
เบญจมค์สวรรคตขจตจิม พระทรงธรรม์กอบกะตัญญูตาภา จิงอุสาห์ย่างพระกายถมายหมิม
พร้อมองค์พระมหีษณารีร์มย์ เสดีจลิมไปกรุงกะปุงลา โดยรถไปพิเศษทะเมตหมาย

เวลาบ่ายสี่โมงกาโลงหลา รถกระบวนบ่มีพักกะลักลา จนถึงจิตรลดาสถาน จากที่นั่น ทรงธรรมวิมลมล เสด็จโดยรถยนต์ระมกนโก้ เข้าสู่พระนิเวศน์มะเกดโก มโกโลมหา พาร์กะปาเล ส่วนตัวพีนี้ฉลาดกะมาดเม้า กลับแต่เข้าสู่กรุงกะปุงเหล ได้กลับบ้านลาน จิตกะมิตเซ ไปเยี่ยมภรรยาผู้ยาจื่อ ประโลมลูบจูบกอดกะฟอดฟุด เหลียวเห็นบุตรเบิ่งดุก ลูเหล อุบายไล่ลูกไปตะไลเต จับแมลงเดให้ป่าป่าชวาเวว ลูกกลับตอบว่าโ้กะโป้หลา จับแมลงดอะโ้กะโ้ไหลเหลว ยังกลางวันแสดก ๆ กะเหลกเกว ก็แมลงดาแมลงเดวที่ไหนมี นึกกระดากพุดกระชากตลาดตุ๊ก ชะอ้ายลูกสู่อัญญณี ฟอบอกว่าให้ไปมะไก่อยี้ ถลี้ถีเร็วพลัน มะกันทา อย่าทำต้ออวดดีมะกัโ้ จะโมโ้เดี๋ยวนีถลี้ถา ลูกตกใจตะโ้ไหลไปตะลาปา จึงหันมาชมเมี่ยมมะเกียทุ แสนสำเร็จเชิงระมย์มะกมก้าน จากกันนานหลายวันมะกันทุ ได้กลับมาเซยชิตมะกัตุ รีนอรุชั้นมีนมลินโซย ได้เวลาจวนห้านาพิแกน จำพรากจากวง แขนพฐุโถย ไปอาบน้ำชำระสะระกาโยย แล้วแต่งโดยครั้งยศกะจัดจำ เข้าไปสู่พระ นิเวศน์วัเรศวัง ขึ้นสู่พระที่นั่งวังรำสำ นามจักริมหาปราสาทา วิเศษวิสุทโ้กะปะโอลา ครั้งถึงจึงเข้าตลุดกุด กัมเกล้าเค้าคุดตล่ำต่า พระบรมอัษฐิหะริยา แห่งราชาราชินีสุภโ้ภม พระคุณเคยครอบเกล้าตะเลาตอง ฟิ่งทั้งสองขัตติยามะกาโ้กัม ตลอดจนชั่วพ่อแม่ตะแลโตม อิกปุ่ยาตาโยมกะโปมโ้โล พระคุณล้นพันที่กะปี่ลา เหลือที่จะพรรณนามหาโ้ รำลี้กิ่งพระ คุณมहुนโ้ ทุกเวโลมะงำรำจำใส่ใจ ได้เวลาทรงภพมลบลี เสด็จพร้อมมหิษิมลี้โ้ ไฉ ทรงจูดรูปเทียหนองมอลงไซ บังคมไหว้พระชนกชนนี แล้วพระสงฆ์สวดมนตร์มหนเทียม ตามธรรมเนียมศราทระพรตสะระสศรี เสร็จสวดมนตร์จุมพล มหนที ทรงทอดไตรยัสตปะกีกะ มีชา แล้วพระองค์ทรงธรรมวัณฐับ ทรงสดับเทศโนมะโ้ฉฉา ทรงทอดไตรยัประงามมลามชา ถวายของมลองตามบูชากันท์ อิกสตัดปะกณณ์มลอนชอย พระรายร้อยตามแบบกะแมบฉันทรง แจกเงินสองสลึงทะมิ่งทัน โดยทั่วกันแก่พระญาติกาโย ครั้นงานเสด็จพระเสด็จมลาตชาต พระที่นั่งภาณูมาสมหาดโส เสวยกระยาหารสราญไซ และผ่อนพระกาโยกะโปลา ได้เวลา ขัตติยาราชน เสด็จโดยรถยนต์ระมงาหารา มะงาริตสถานิตจิตรลดา ขึ้นรถไฟไพศาศพิเศเต กระบวนหลวงใช้จักรโอะทักทัก มีทันดักนักหนอมะฮอเห ก็ถึงบางปะอินกะป็นเล แรมอิกหนึ่ง ราเตรสะเบแจ ฯ

๑) เข้าวันที่สี่สิบสี่คือน คลาขบวนเรือเสด็จมะเล็ดแฉ จากหน้าวังบางปะอินมลินแต ล่องลงไปไม่แฉมะแลชี ถึงบางไทรแยกไปตล้อยต้อย เข้าสู่ลำแควน้อยมลอยนี้ ผ่านบางไทร ใจข้าจะลี้จิ ถึงกลอนที่สุนทรภู่จูลุโล ในนิราศเฉลาเฉาวัดเจ้าฟ้า “ดูภูมิฐานทิวลาพทุกษาไสว” อิกว่ามีไทรงามชลามโ้โล อนิจใจเดี๋ยวนีกะตีโ้โล นึกออกเคื่องตันไทรมะโ้กัตุ้ มิดงอยู่ให้ข้าชม มะกมโ้โต จะลองแต่งแข่งท่านภูกะวูโต แก้วว่าเห็นนิโครโ้แกวันทา “เทพารักษ์ศักดิ์ลิตีร์สติดียี พุ่มเพราะเคยอุมอูณรุทสมอุษา ไครน่่าจูบรูปร่างเหมือนนางฟ้า ช่วยอุมพามาให้เถิดจะเซิตชม” ส่วนตัวพีมิได้ขอมะงอหิ่งน เพราะหญิงอื่นหมิ่น แสนมะแงนหงม ไม่ประสงค์จิงใจมะไนรมย์ ขอเซยชมตกลางชางแต่นางเดียว ถึงบ้านพาดพาดจิตกะตืดตาด ถึงโ้มงามทราวมสวาทกะตาด

ช่วยชลอเรือข้ากะตำตุง กลับคืนกรุงสักหน่อยตล้อยตี หรือชลอเรือนข้ากะตาลี จากกรุงศรีตลันตันพลันขึ้นมา บุษาลแล้วกะแลวแปวกะลับปีบ ไปคอยรับที่ท่าชลาหลา บ่ายโมงเศษภูวนัยมะไลชา วรรณชชายามลาเซ เสรีจขึ้นสู่วัดมลัดชาน เพื่อพระราชทานกะฐินเถ ประชาราษฎร์ตลาดปาดดาชเต ตลุดกุดตะเลเกประนมปม ต่างยินดีปรีดาประนาเทา ที่ได้เฝ้าฯจุลีประณีกรมบังคมพลาทางแลประนรรณ จิตนิยมบุญญาประนาโท เสด็จกะฐินาวินแต่ส่งแต่ง เตรียมมาแข่งพริ่งพร้อมตลอมโต้ ก็พายแข่งทะเลแกงชะแลงโล เสียงชโย ชลันชนลันชลา ฯ

๑ บ่ายออกเรือเดินต่อชลอลด ผ่านทางบางปลาตกกะตัดตำ น้ำสายสอโฉนหนอมะลอลา จะได้ปลาตลองปองให้นองแกง บ้านสายทองตลองตองตลิ่งตั้ง รำลึกถึงบทเสภาตลาแต่งพี่สายทองของแม่พิมพ์พิริมแรง อุดหนุนน้องกะปองแลงดีเหลือใจ พี่เมียเรากะเต่าหระกะตั้งริงน้องจิงหิงส์กะต่งหรงคอยสงสัย พี่สาวมาเคหากะไตไร ต้องขังผัวกะปัวไลลันภูกุญจุต ผ่านคลองซุดใจสดุดสติกเคิด นึกถึงร้านนายเลิดปากคลองซุด เคยไปซื้อของฮอบชวอบวุด แสนอร้อยสอยอรุดอโรโซ ผ่านวัดแจ้งกะแหงแกงกะหงอกก่อ ไอ้อูรอร้องริงกะจิงโจ้ นึกถึงคราชนวนุพาลงนาโวไปคุดพระกะฐินโนกะโปลี ประทานที่วัดอรุณกะมนแขง ซึ่งชนเรียกวัดแจ้งกะแมงฉี ยามมาพบวัดแจ้งกะแต่งตี ไอ้อูริกก็คิงทะมิงเม อ้าวตราชปักษีถมีถาน ข้าชวอานปักษีกะตีเตไปสื่อสารณคฤหะปาเล อื้ออย่าเลยตะเลเปเจ้าเปนแรง เออหมู่บ้านจำปาหล่อตะมอมิก คำนึงนึกถึงจำปาตะมาแม้ง ติดสายปานว่าวพันนมะกันแขง เคยพาเจ้าเยาวแกงกะแปงลัน อันวัดนามสนามชัยชไลลิต ชวนให้คิดถึงถนนสถลถัน ที่ข้างพระนิเวศน์วเรตชัน เคยพากันตรังตั้งไปฟังแตร ถึงอ่างทองที่ประทับกระมับแมมบรมมแรมหนึ่งคินกระมีนแม่ เห็นเรือชานบ้านชองมลงแข ร้านตลาดมลาดแตมะแลเต นำสนึกคิกคักกะมิกแมน ผู้คนแน่นสองฝั่งชล้งเหล คอยคุดเรือกระบวนรวรนเซ ตะเลเตตะแลนแตนอยู่แน่นนันท์ อนิจจาวลาหกระจิกจู้ ตกสั้ๆ สำๆ กระจำจัน ถึงจะมีอ่างทองกระจองจัน สักสองพันตลองปองรองไม่พอ ส่วนพี่ยากะจอนหลอนนอนในแก้ง ปิดม่านเมงมีตคิตกะปัดป้อ ไม่อยากออกจากแก้งกะเต็งตอ กะงอหรือกะ หงุดหุดกะมุดนอน ฯ

๑ ญี่สิบหกตุลกลเวลาสาย ออกนาวายแล่นต่อชลอหลอน บ้านย่านชื้อหรือจะเหมือนมะเกือนกอน พี่ชื้อต่อดวงสมรฤทอนทา ผ่านบางแมวกะมิงทิงถึงอิทธิพิย์ ที่เลี้ยงอยู่เคหับมะกั๊บก้า แมวเอ๋ยได้อยู่เรือมะเกือนกา เจ้าดีกว่าข้านี้ฤททิม บ้านจรเข้ร้องกะปองไปร้องทำไมไม่เป็นเรื่องกะเป็องปี่ม เจ้าอยู่ยงวังน้ำชล่าพิม ข้านี้สิตะลิมติมจากเรือชาน ผ่านบ้านลาวคิดถึงคววมะแหลงแกง เมื่อหลอนแต่งเรื่องลาวมะหลาวถาน หลอนนามยั้งหญิงลาวกะปาวลาน ชวนขึ้นจิตมลิตฉานราคานคิม ยามแต่งแขกกัลยิตีกว่าแขก แต่งฝรั่งหรือก็แปลกตะตักติมแต่งเปนจิ้นจิ้นแพ้กะแลลิม ได้ชมชิมต่างๆกะชางโล วัดปราสาทไอ้อนาถมะหงาดหิง พี่ไม่มีปราสาทกะผาดโผ แม้ว่าพี่จะชวนกะปวนโล ขึ้นอยู่ปราสาทกะโปกะเปไล บ้านมะชามยินนามกะตำมดีดี เพราะหวลคิดถึงเจ้าแก้วเววเวไห เจ้าแพ้ทอังกินมะชามกะปามไป พี่ยังได้

ก็ถึบถึงธานีงสิงห์บุรี มีสถานราชการมะฮานโฮ ล้วนเอี่ยมไ้อ่ตีกรามกะปามหลี่ อี๊กตลาดร้าน
รวงมะกวงก็ ชื่อของกินสปีนจีสบายใจ เห็นนาวาแน่นเนื่องมะเทืองทัง จอดริมฝั่งเปนแถวมะ
แหวไถ เพื่อบรรทุกสินค้ำมะทาไท แต่ละลำเจไถมะทุกมุก แม้น้องมาพีจะพามะหลาไถเที่ยว
ตลาดตะไหลไปมะไทถูก ชื่อของสดทำกับข้าวมะกาวกุก ชวนชุกชวาวชิมอ้มอูร์ม นี่มาเดี่ยว
การเที่ยวกะเมียวเหมิน ไม่สนุกเสนินกะเหมินหมิม อุดอยู่เรือดีกว่าชวาวีม กินแล้วมุดหัวนิ่มท
มีมมา ๆ

๑) เข้าวันที่อยู่สืบแปดตุแลดเคิน เรือออกเดินต่อไปชลไหลล้า ผ่านสังฆราชาวาตชลาตชำ
กรประนาไหวสังฆราชา พระองค์ใดคุณสมบัติมฮัดโฮด ขอช่วยโปรดข้าพเจ้ามะเงาหงา ให้รู้ทาง
กุศลมนหา ซึ่มรรคาสู่สวรรคัมฮันเฮ เออบ้านใหม่ใจข้ามลี้กตัก รำลึกถึงบ้านใหม่ตะใหม่เต
ที่กำลังเตรียมสร้างกะตางเต แล้วคงได้สุขเขกะเปลา ถึงวัดจันทร์พลันจิตมลิตถึ รำลึกถึง
ชนนิ่มลิตถึ คุณแม่จันทร์อยู่สวรรคัมลันทา เอาใจช่วยลูกยามลาที บ้านบางมันนีกข้าวมันมะกัน
ทำ อี๊กส้มตำสร้อยยมลอยฉี่ อี๊กน้ำพริกส้มมะขามมลามซี ที่เจ้าเคยเลี้ยงพีมีลีซา วัดสมัคใจ
ดักกะจ๊กแจ๊ก คิดถึงแรกผูกสมัคกะจ๊กจำ ยามอยู่ชิตดวงจิตกะจิดจา ยามอยู่ห่างหัทยากะจาจิม
กะตั้งงานามวัดมะฮัดฮู หอมไม่สู้กะตั้งงามะฮาหมิม ที่หล่อนอบผ้าสไบมะไฮฮิม รื่นอูร์มมะฮิม
ฮอดตลอดคิน เออวัดยางคิดถึงยางกะฟือดต้อด ที่แตกป้อดป้อบแปบกะแพบตี้น เมื่อพีพาหล่อน
โซกะไฟตี้น เมื่อยามตื่นอยากเที่ยวอวดกะฟวดตา ผ่านหน้าวัดธรรมจักรกะจ๊กจู้ด นีกถึงสุต
ธรรมจักรมะฮักหา สวดในการขึ้นบ้านกะปานลา แต่บ้านเรามะเกาทายังไม่แล้ว ศรีสำราญนาม
วัดมะมัดมาน จะสำราญฉันใดทะไมแม่ว เพราะพีมาคนเดียวมะเที่ยวแหว จะสำราญสำรวได้
ฉันใด อินทร์บุรีพีขอตล่อตำ ไหว้เทวธาธาชะฮาดไห ของค์อินทร์ช่วยกะดินกะไตไล ประทาน
พรรอนไชวไรเซ เกิดชาติใดขอให้พบมะฮบฮัด พระไตรสรณ์รัตนสรณามะฮาเห ได้เปนข้าจอม
กษัตริย์รัตเซ ได้เปนคู่เสนเหแก้วกานดา บ้านสวนหลวงกะหมวงหมิงมะกิงกิด นีกถึงสวน
ดุสิตวนิสสา ที่เขาตินพายุพินกะปินลา ชมพฤทษากะเปนเลนเพลิตเพลินใจ อี๊กนีกสวน
สรามุรรมย์มะกมเก็ก เมื่อเล็ก ๆ เคยไปเล่นมะเกินไก่อ แสนสนุกสุขเกษมกะเมมไม พร้อมสหาย
ร่วมใจกะไมมาม บ้านปลาไหลชะกะไรตะไลหลู ราวกับรู้ใจชำ ทะลาลามว่าชอบแกงปลา
ไหลตะไลลาม สักสามชามตะลอบต้อบฮอบไม่แพ้ว วัดโคมศรีชะฉลีไฉลใจ โคมศรีไหนถาจะ
เปรียบเฉลียบแจ ปานโคมยงนงพงาพธาแท ผู้เปนมิงภรรยาของพีฮือ เออบ้านชี่น้ำร้าย
ชลายไหล แม่ชีแค้นเคืองโครมะไก่อคือ จึงน้ำใจร้ายแรงกะแองฮือ จนชี่นชื่อติดถิ่นชลินล
วัดหยานบันดาลกะติดริต ให้ดวงจิตพีหยานมะฮานหุ อยากจะใคร่บิณฑยานเวหานฮู กะปูลูกะบับ
ลักลับหาเนียง วัดระนามงามสง่ามะฮาเฮียน ลานรื่นเตียนร้วเรียบมะเฮียบเหียง ควรได้ลงใน
นิราคะฮาดเฮียง เสียนามไม่เหมาะะเหมียงไนบทกลอน บ้านขนุนรุนจิตมะจิดแหงว ถึงเครื่อง
แก้วหนามขนุนมะงุนหงอน อยากซื้อให้หล่อนใช้กะไปลอน อนิจจอนเหลือแพงกะแปงลิต
โพนางตำชาลาลามเปนนามบ้าน ตล่านปานตลิ่งปึงถึงไฟบริดจ์ เล่นโพตำละมันยากกะบากบิต
ตลิตปิดตลาดปาดชาดหลายตอง วัดมะปรางจิตระคางค่านางนึ่ง ถึงมะปรางเคยกินตลिनฉอง

เจ้าอุส่าห์ปอกไว้ตะไลของ เพื่อพี่ยองชวาวับยามกลับเรือน วัดสมุทโฆมนะจืดมะเจือหรือ
นึกถึงเมื่อพระสมุทมะจืดเหงื่อน อุ่มนางบุษมาลีจรีเจือน จะเหลือนเปื้อนจะลงปุงจากกรุงยักษ์
ขุนกุมภันต์ตกลงตรงเข้ากวัค เรียกบุตรีตลอดปอดผู้ยอตรัก จะทำขวัญมะหักกักแม่กลับไป
พระสมุทมะจืดกุดเหมือนตัวพี่ มิได้กลัวอสุรีมะก็ไก่อ ต่อให้ยักษ์มาสักหมื่นมะฮีนไฮ พี่ก็ไม่
ทิ้งน้องมะฮองเฮอ จนกาลย่ำสนรยาจะจำจั้ง สุรียังลับไม้พุกไขเสอ เรือที่นั่งจึงถึงซึ่งปลับเปลอ
หน้าอำเภอสรรพยาจะจางจุง แขวงจังหวัดไชยนาทบุรธาธรุน แสนสมบุรณมั่งคั่งกะจั้งจั้ง
มีปลับพลาอำไอมโหพุง นำสำรุงสมควรวรรวนขอ สรรพยามียาวราชด แก้ได้หมดตะใหม่ได้
หรือไรหนอ แมมียาแก้วโยคชะไวกวอ ข้าเจ้าขอกินบ้างชะวางแวน แต่ยาแก้วโยคชะโจ๊กจี้
ใดจะมีได้เล่าจะเจ้าแจ้น นอกจากได้อนุญาตกะจ้ำดแจ้น ให้กลับแบ้นแหลจะหายกะจ่ายใจ ๕

๑) ญี่สิบเก้าเข้าออกนาวอกวา จากอำเภอสรรพยาชลาไน ผ่านบ้านหาดอาสาเกาะมาไม
พี่นี้ไซร์เหมือนอาสาหมาฮือ ใปงานท่านจากบ้านกะปานเล ระหนแห่งสวาทมะหาดหือ
พอถึงวัดศรีมงคลฤทหนือ อิมอู้อีกลางตีศรีมงคล คงได้กลับคืนกรุงบุรุงรัต โดยสวัสดิภาพสถาป
ผล เออบ้านอ้อยชื้ออ้อยอรนชน แต่หวานรักมะฮักฮนกว่าอ้อยแท้ ยามผ่านบ้านสวนลำไย
กะใจจืด ใจให้คิดถึงลำไยกะใจแจ้ ที่น้องไสโถแก้วกะแจวแจ ไวให้ผัวกินแกอรอยชอย ชิบ่านวัง
ลูกอ่อนนมลอนต่วน ราวแสรังชวชักจิตมิลิตต้อย ให้มะลิกะตักตักถึงลูกน้อย นอนในเมาะกะ
เกาะก้อยกะลอยเจ บ้านบางหลวงหลวงจวงค่านวงนง นึกถึงคลองบางหลวงชหลวงเหล พี่เคย
พาวนิดามะกาเล ลงนาเวกะเจ้าจำตามลำคลอง ยามผ่านวัดกรุณามะฮาฮอ ข้าอยากขอกกรุณา
มะฮาฮอง ให้ช่วยพาคืนกรุงมะฮองฮอง แต่สุดคิดมฮิตจ้องต้องจำจร ผ่านวัดพระบรมธาต
มะฮาฮอม ตลมปมกัมเกล้าเกศาฮอน ใหว่พระธาตพุทของค์วรงชอน ขอพระพรสี่ประการ
วรานชา คืออายุวัฒนโณวโรชัง และสุขุปลั้วรังฉา จงมีแต่ข้าเจ้าวเราชา อิกทั้งบุตรภรรยาวราเช
บ้านจิวเออใจเข่อมลิกตัก คณีนึกถึงจิวกะปิวเหล เล่นเมื่อตอนตั้งโตะกะโปะเล ได้เตียวเขียนไป
กะเปกะปิมลิม แสนสงสารลีไปกะโจ้จ้าง ถูกแย่งนางคูร์ักกะจี้จิ้ม บิดาเลี้ยงทำใจทมิ
เสียวาริมคล้มคลั่งทมังโม แมมีผู้แย่งพฐชวูวั้ง ข้าคงคลั่งทมังที่เหมือนลีไป คงหาช่องถมอง
ถานผลาญชีโว เช่นลีไปททางทางล้างตั้งโตะ ผ่านไชยนาทบุริมสะพริมพริบ เห็นบ้านช่อง
นงนียบไม้ไหวโหวะ ไชยนาทขอยืมเสียงมะเฮียงโฮะ มาตะโกะเรียกเมียผู้เยยใจ โฮ้โหบ้าน
ประจำรังฤทังถา นกลืออยู่รังรามะกำไถ ส่วนตัวพี่มีกรรมทะมาไม ต้องมะเหลเถไถจากเรือนนอน
ผ่านวัดธรรมมามูลมะฮุนไฮ กัมสิโรตลุดกุดมะกุดก่อน ขอพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์มะฮิตฮอน โปรดข้า
กับภรรยาอนกะปอนลา กะเปาเลาแลดูเขาตีเราชาน เจ้อมตระหง่านริมที่ชลีหลา วัดบนไหล่
มะไก่อไต่วิไลยตา เสริมศรัทธาสาโรโรชี่ ยามเรือเดินเข้าไปก็โจ้จ้าง อิกยามผ่านพิศเพลินก็เจ็นจี้
ยามเลยเลี้ยวเหลียวดูก็จู้จี้ มะงีหรือมะงาหรามงามจับตา ผ่านอารามมะชามเท่ากะเหงาหงอน
นึกออยากกินมะชามอ่อนกะจ้อนจำ รสเปรี้ยวจืดจะลิมบี้มจิมน้ำปลา น้ำลายสออร้อสาโอชาซึ่ง
เกาะตาลัดขัดจิตกะจืดจืด ไมกล้ำลัดกลับบ้านกะจ่านจั้ง แมลัดได้ฤาจะไมกะใจจั้ง กลับนาวังกะ
จงมลงไปปลัน แยกเข้าลำสะแกกรังชล้งลุง ผ่านบ้านชุงมลี้กตักกนิกกะจั้น ใฮ้ชุงติกว่าเกา

ทุกร้านตั้งเครื่องบูชาตลาตุ๊ด ตลุดกุ่มกัมกราบตลาบโต้ บ้างก็มีมโหรีกะปี่โล เสียงสนั่นสรรพโสน์
กะโปเล เจ้าของร้านยื่นคอยกะตอยลิว ถือกิมฮวยอั้งตี้วกะหลิวเหล น้อมค่านับถวายเป็นบายเล
แต่พระปิ่นนเรวเรชาน ตัวเป็นจีนแต่ใจมะโฮฮี้ ภัคดีต่อจอมไทยมะโฮฮาน มะฮอมโฮตวรโพธิ
สมภาร แสนสำราญปราศภัยมะโฮฮือต่างยินดีที่ได้เฝ้ากะเปาลิน จอมนรินทร์ปิ่นภพมะฮอบหือ
พระองค์โตมิได้เคยประเพยพือ ถึงอุทัยธานีถิ่นนี้เลย พันตลาตราษฎรตลอนต่าง ช้างๆ ทาง
คอยเฝ้าตะเลาเตย มาแต่ทางไกลๆ มะโกเกย เพื่อกะมาเซยชมบุญวรุณา ถึงเชิงเขาสะแกกรังคิรั้ง
ชัย หยุตประทับที่วัดวัดจตุรธา เขาเรียกวัดสังกัตมะฮัดธา หรือเรียกว่าวัดเขามะเฮาฮาม พระสงฆ์
สวดมนต์ชั้นชยันโต ถวายชัยราโชวโรจนาม แล้วเสด็จขึ้นเขาคีเราราม คีรั้งามวรามแซสะแกกรัง
บนยอดมีมณฑปมะฮอบฮอย พุทธบาทสี่รอยมะฮอยหัง อิกวิหารโบราณมะฮานฮัง แต่เดี๋ยวนี
ฐาปนังเหมือนตีกจีน อันว่ามรรคทายกกะตักต้อบ ขุนกอบไทยกิกกะตักตักตัก แกเปเงินร่ำรวย
มะฮวยฮีน จึงชอบสร้างอย่างจีนมะฮีนฮือ ท่านขุนนี้ดีนักมะฮักมะโฮ อยู่เมืองไทยนานแล้วมะ
แสวเหอ ตั้งใจฝักรากกะมากเมอ เงินทองไม่ทะเมอเทอส่งเมืองจีน ทะมัทักรักไทยใจมันมุ่ม
จะบำรุงถิ่นอาศัยทะไมถิ่น ทะมานทานการกุศลมะฮอนฮีน เรียกว่าจีนนาคบมะฮอบฮา เข้ามณฑป
เข้าตลบลตลุดกุด กัมเกล้าเจ้าคุณดล่ำด่ำ ไหว้พระบาทสี่รอยยา ด้วยศรัทธาสาธิตกะตักตัก
ด้วยเดชะกุศลมะฮอนฮอน ที่สร้างไว้ปางก่อนวรอนจุก ช่วยจัดโรคภัยมะโงก ระวังทุกข์สุข
เสริมมะฮีมฮือ แลจากเขาชะมื่นตื้นเห็นพื้นที่ เกษตรศรียิดก็ตชื้อดอ่า ละเมอะเหมือนแสร้งโรย
ชะโอโยอา ชะฮามตามงามตาทะซาเชื่อ พอจวนค่ำย่าแสงตะแวงวบ พระทรงภพเสด็จเวร็ดเงื่อ
ลงจากยอดดสิขรคิรอนเชื่อไปสู่วิวถ่องกลับยังพลับพลือ นึกอ้อมใจที่ได้เห็นกะเตนตัก ความจงรัก
ภักดีกะตักตัก แห่งอาณาจักรประชาชนมะฮอนฮือ ล้วนจิตชื้อมะโฮไตในภูมินทร์ สู้ทนเหนียวเมือ
ล้ากะจำใจ มาแต่ไกลมลดจัดบะฮิน ทุกคนไทยใจเช่นนี้มะลือชิน สยามคงมหินถินกะปิ่นโล ฯ

๑ อันอุทัยบุรีศรีนี้ดีหมด เสียแต่ยุ่งกะมุงกต มากอะโฮ ชุมจริง ๆ ชิงกันกักกะปัดโป
เปเนผื่นไผ่ไปทั้งตัวมะกัวเกอ เสียตายหนอภรรยาอไม่มาด้วย จะได้ช่วยบัตยุ่งกะหมุงหมือ ถึงยุ่ง
ชุมแม่ได้ชมภิรมเยอ อาจลิมยุ่งยามพะเชอหมมมม ไอ้อนนเดี๋ยวเปลี่ยวอรอกะจ้อจาด น้ำค่าง
หยาดหยดเย็นกะเงินจ่ม ถึงผิงไฟก็ไม่อุ่ณกายุนยม เพราะอารมณ์กะหงาวก่าวหนาวเหลือใจ
นอนไขว่ห้างกระดิกขากะต่าตุ๊ก ก็ยังไม่ใคร่สนุกกะตุ๊กไต ทำท่าเกอนิจเจอนาถใจ ไม่มีใครตลม
ปมชมพียา เจ้ามาด้วยจะได้ช่วยกะตวยตี ชมยามพีกะตักหลักกระดิกขา ใครหมั่นใส่พีกะตัก
กะชิกขา พี่ไม่ว่าขอแต่ห้องกะของชม นึกชมโชคชางว่าช่างสรร เสาะหาภรรยาเหมาะ
เฉาะฉม ได้หญิงอื่นมาเปเนเมียมะเกียกม อาจระดมตำพีมะเกิเท เพราะผู้หญิงโดยมากกะจักจู้บ
หลงแต่รูปโสภาสะเกหา เจ้าต่างหากรักปากกะก้ากเก ยื่นเปเนหมุทะมุเทและห้อยยาน เขาติรูป
ตะมันตื้นว่าอันอั้ง เขาติพุงว่าพะลี่ยกะตักตัก เขาว่าสมชื้ออ้ายอู้ตักกะบู้ตักงาน แม้พีน้องพลอย
มะฮานมะฮือฮือ แต่คนเรากะเปาลันสำคัญพุด เปเนนักรุดพุดปลอดมะฮอดฮือ อิกรู้จักท่อง
กลอนมะฮอนฮือ รูปเปเนต้อช่างเปเนโรมะโฮโฮ ใครไม่รักมะหักกักมะเฮือนเกือ่น ขอแม่เคลื่อนรัก
ข้ามะกำไ้ ก็คงกระดิกขามะฮาโล สุขเกษมเปรมโประกะโปลา ฯ

๑) เช้าวันที่สามสิบเอ็ดตุล็ดคอง ขบวนล่องจากอุทัยบุโรฉา โดยลำน้ำสะแกกรังชลังชา ตามมรรคาชลาทางย่อนทางเดิม ออกแม่น้ำเจ้าพระยานาทาทิน เบนเรือขึ้นไปเหนือชะเลื่อเหลิม ผ่านอำเภอมโนรมย์กะมมเมิม มะโนซิมบมิซันกะมีนรมย์ มาคนเดียวเปลี่ยวอกมะหงกโหงย ตะล้อยไปยคิดถึงเจ้ายุภามม บ้านท่าแขกใจกะแหมกกะมมกม ถึงกล้วยแขกที่พะชมทอดให้ กิน ผ่านหน้าวัดศรีเจริญมะเก็นไก่อ้อศรีไคไม่เจริญมะเก็นกิน มะกวนลวนยวนดาเหมือนนาริน ยอดยุพินศรีบุรมสัมบุริม แกงเทโพไอ้เทพาวราวแสร์ยั่ว ให้ทะเลไหลรั้วลัวหลิม แกงเทโพพีชอบกะฮอบฮิม ชวาบวมโสกฮอยอ่อยแฮ วัดสมิงมหารามกะตำตั้น นึกทหารรามัญอันแก่งแก ยามจากเมียมะเกียเลียมะแกแล จากอ้งวะเพื่อรักแซซึ่งวาจา อันตัวพีมะก็กากพรากยอดหญิง คล้ายสมิงพระรามกะตำตำ ต้องจากเมียมิให้เสียกะตaya กะปาลากะปมลมสมผู้ชาย ผ่านบ้านสพานหินกะจันกะจัน แม้สพานยัดยาวกะจายจาย จนถึงบ้านตุ๊กกะจาย จึงจะชม กะจมปายว่าดีจริง ตำบลบ้านหาดทองมะงมิด แม้ว่าจิตพีทองมะหงกิง เหมือนนามบ้านแะให้ ทะไมมิง คงหันหัวนางวิงวกลงกรุง ทำน้ำอ้อยน้อยหรือชมือชด อ้อยไหนรสล้ำเลิศตะเมิดหมุง จะสู้รสพจนาชะมามุง ที่ปลุกปรุงเปรมสวาทกะมาดไม ผ่านหน้าวัดพระปรารค์เหลืองกะเถิงถา ต่ำต่ำตลุดตุดศิริตุไต ขอพระปรารค์ศักดิ์สิทธิ์มะหิดไฮ ขจัดโจโรโคมะไฮเฮอ พยุหศิริมะงีเหงา เห็นเทือกเขาทิวแถวมะแหงวเหงอ ราวฉากกางขวางกันมะงันเงอ บมิให้ดูเชือกลับหานาง คลองมะเตือเอออูเรือลือกตีก นึกถึงยามมะเตือสุกมะกุกก้าง แมลงหวีหวูวูดอมมะดอมดาง หอมผะลังมลาวนนวนล้นอยากลิ้ม อันแก้วพีเปนสตรีมลิเชือ เหมือนมะเตือสุกหอมกะต้อมตีม ยามพีไกลแม้ว่าชายมะกายกิม อยากชมชิมกะตักวักจะยากใจ ย่านมัทรีนึกสงสารวรานซี มิงมัทรีกลับมามะฮาไห ไม่ประสบพระลูกวรุกไซ มะไห้ไต้มะโหยไต้โยโยโคกา เวสสันดรอรอน ซำทำนทำได้ ยกสองกุมารให้มะไถหลา ยอมทนคุมหิษวีริชา ทรงโคกามฮาโฮมะโลเฮ เปนตัวพี คงไม่มีมะลิติด ไม่มีจิตทำให้เจ้ามะเหลลาเถ ไม่อยากให้มีเรื่องมะเกืองเก ข้องฤเทแม้แต่น้อยกะ ตอยตีม พอปายคล้อยนาวอยชลอยหลิว ก็ถึงเกาะตานิวทิวปีม ที่ประทับแรมริงหนึ่งราตรีม ปลุกพลับพลิมอยู่บนเกาะกะเปาะลา น้ำฟั่งลตตะมดกิตตะหมิ่นกิน ที่ฟ่างพื้นจึงยังแฉะตะแหมะ ตำ แม้ว่าน้ำยังมีดมะกตกา ดูพลับพลาคงจะเหมาะกะเตาะเค ดูจากค้ายเห็นเขาคีเราเรือก เปนทิวเทือกตละฉากกะตากเต้ แลดูเฟลินเจริญตาราเต พักสะเบสะแบแฉมะแฮฮือ ๗

๑) วันที่หนึ่งพฤศจิกายนได้คลาคลิว จากตานิวต่อไปชไลหลือ คนอื่น ๆ ออกแต่เช้านาเวาเวือ ขบวนหลวงชลวงลือต่อปายแล้ว ระยะเวลาชกลางลาหาร้อยเส้น สองฝั่งเห็นป่าและทุ่งชลวงแหลว บางทีเห็นเทือกเขาทะเมมาแหว เปนเทือกแถวหมูทอยอยู่ไกลๆ บ้านโกรกพระชะทำไมมะไหลถึ ใครไม่ซึที่เหมาะมะละเอไถ โชคดีชุดพบพระพิมพิมลิมไท ก็จะได้มะหลากถากไปฝากเนียง บ้านชือองชะพลู ทุมเ้า เหมือนแสร้งเข้าถมากถากให้อยากเมียง ถึงบ้านหว่าใครจะว่าทะมา เทียง ข้าไม่เถียงถากถากปากยื่นจริง วัดเกาะหงส์ไม่เห็นหงส์กะหมงเถ มาเกาะเกออยู่สักหน้อย มะก้อยกึ่ง ถ้าเห็นหงส์ก็จะวานมะงานงิง ถือหนึ่งสิงถึงยุพาหน้านวลโย บ้านตากแดดกะแปริต แปร์แ่นสงสาร เออหนอบ้านคงจะร้อนตะวอนไต้ แต่ถึงร้อนก็ไม่เท่าทะเมมาไม ร้อนที่ในใจพี

ทะมีทา บ้านยางโตนตะโหลนโป้นตลี้บี โทนมเหมือนพีมาเต็ยวตะเหล็ยวตำ โทนมมาเต็ยวตีไม่ เพราะทะเนาะทา รำมะนาช่วยกะจั้งจั้งจะเพราะ เข้าถึงเขตนครสวรรคบุรีนโซ ล้วนอำไ้อบ้าน เรือนกะเต็ยนตะาะ สถานที่ราชการมะฮานเฮาะ ตลอมเปาะตลายปายเรียงรายกัน ที่ประทับราชโ กะโปลา อยู่ตรงหน้าสโสมสรพะลอนฉัน แห่งคณะเสื่อป่าพลาชัน กรมนครสวรรคพะลันเซ มีแพหนึ่งชาวฝ่องฉล่องฉับ ที่ประทับรมยชลาเหล อีกที่แพที่เสวยพระกระเย อีกแพราชบริเพค เณรา จากแห่งนี้ไปตลาดกะปาดโล ปากน้ำโพไกลเกินกะเป็นหลา ตั้งเจ็ดสิบเส้นเศษกะเปดลา ออกระอากะปาลากไม่ยอกไป สถานีรถไฟมะไหลเถกัห่างเหไกลบ้ดมะลิตไถ นึกๆ ยอกมะหล องถองลงเล็ยงไป ขึ้นรถไฟมะหลับถักกลับคืนกรุง แต่เกรงคนปากบอนกะลอนฉอง จะแอบฟ้องเอาละแยกะแลฉุง นึกออกกัลัพนหัวกะลัวซุง จะสั่งซุงที่สนมกะลมชิม เพราะเคย ชิมรสสนมกะตมแตว แต่ครั้งเปนนายแก้วกะแตวตี้ม ไม่ยอกลิ้มชิมอีกกะจิกจิม จั้งจำใจกะจิม จิมอยู่นาวา ในคีนนี้มีเพลงมะเฮงฮอน ที่โรงหน้าสโสมสรมะฮอนหา เสด็จขึ้นทอดพระเนตรมะ เฮดฮา จนเวลายามดีกมะฮีกฮอ เขาหาคนเพลงตีมะลิตไถผู้มีชื่อว่่าแก่งมะเลงหอ ผู้ไปดูมลันทัน ชันงอๆ เสียงฮาฮออยู่สนันมลันหา แต่ตัวพีมะไหลไถไม่ยอกดู ฟังเสียงหมุมะเหลาะเถาะนีก เพราะกว่า เพราะฟังหมุมะไหลไถนีกไม่ซ้า คงได้โครงมันมามะลาทิน อหนึ่งฟังคำเก็ยวะเป็ยว บี้ด มันยวนจิตให้รำพึงกะจั้งจั้ง ใจก็เต็นไม่เปนเรื่องกะเป็องบีน เถลถิน ถลุดถุดมุดหัวนอนฯ

๑ วันที่สองพฤศจิกายนเวลาบ่ายจอมภพวรบฉอน พร้อมองค์พระมหิษีวีรชอน เสด็จโดยนาวอนชลอนลก ไปเทียบท่าโรงทหารกะปานลน แห่งกองพลพะลีสี่เลขที่หก ขึ้นทรงรถ พระที่นั่งมลังลก นายทหารทะมกทกลากรถจร ครั้นไปถึงสนามกะปามลา เสด็จขึ้น พลับพลาวราฉอน กองทหารตั้งแถวมะแลวชอน ร้องชโยกะโปลอนพระพรชัย แล้วกองพลเดิน ผ่านพะลานชาม สวนสนามงามริ้วพะลิวใจ เฉลิมพระวรเดชพะเลดไซ ของจอมไทยพะไลชันพะ ลันชา แล้วจั้งเล่นกีฬาตะดำแต่ง ต่างแสดงสามารถกะดำดดำ แสดงการกะติริช้อชฮา กะตารากะ ตูรหน้าดูแท้ เล็ยงของว่างไปพलगกะจั้งจ็อบ พีได้ฮอบบอร้อยฉ่อยกะต้อยแต่ ไปเชนนีพีไม่ทุกชกะ จุกแจ พีขอแต่ได้ชวบกะต๊าบตีบ กีฬาเสรีจพระเสด็จเวรีตฉาย ยังคูก่ายโบราณมะฮานหีบ ทรงวางพวงมาลาบุพผาพิบ ทรงเคารีพณอนุสวารีย์ แห่งทหารอาสาชุธาธาธม ไปมหาสงคราม วรามฉี และตายในสนามยุทธามธิ ชีพะลีสชาติตนวรรณไซ นำชมเขากักตีวีรชิต แมชีวิตไม่เสี ยดามลายไฉ ถึงจะตายเขาก็ตายวรายไซ ไ่วช้อไทยมเหล็ยดเจ็ยดเก็ยรติดำรง ถึงตูช้ำแม่ ว่ามลิกชีก มีช้ำตักบั้งอจมาฉฉอง มาย้ายแดนสยามมลามชง ช้ำกัคกงมลาชฮาอาสารบ ถึงลูก เม็ยกะเป็ยลีเปนที่รัก ก็ยอกหักใจห่างกะจางจบ ยอมถวายทุกอย่างกะปางลบ แต่จอมภพเพื่อ สยามมะฮามฮา ในคีนนี้มีมะงัหรือมีลคร ที่โรงหน้าสโสมสรมะฮอนหธา บำเรอบาทยุคลมงนรา เพื่อให้ทรงมะงาหธาสำราญไฉ ๗

๑ วันที่สามพฤศจิกายนเวลาเที่ยงสว่างแล้วตะแหวโหว ทั้งสองพระวรัดชัตชัตติโย เสด็จลงนาโวกะยอนตน จากพลับพลาชลาทาชันเหนือหน้า ชล่ำทำบมีเนินชะเลินถน บรรลุปากน้ำ

วานขัดท่านมฮานฮัต ท่านจะกัดเจ็บเป่ากะเจ้าแจ้น จึงจำใจกะแดงแดงแดงแดง แทน เป็นคำกลอน
แกนๆ มะแลนทูน ลครพุดเล่นถววยวรายเซื่อง เรียกว่าเรื่อง “ฉันจะบวช” วรวดจูน ของคุณ
พระนามกรวรรณ ชุน พิสนท์พิทยาภวนวรุณา แต่ข้าเจ้านี้เห็นกะเป็นเหล ว่าเรียกเรื่อง “สาเก”
กะเป็เหลา จะเหมาะกะเนื้อเรื่องกะเป็องลา เพราะเหตุเกิดมะเห็ดฮาด้วยสาเก คือหมอน่วมเผ่า
แพทย์ตะแลดต่าย เมียแกตายแสนจะทุกข์ตะลุกเต้ จ้านงจิตแต่จะบวชตลอดเต จนนได้กินสาเก
ทะเลไต นางลำไยแสงสินตะหลินเต็อม หล่อนช่างเชื่อมสาเกทะเลไต จนนหมอน่วมตลิดจิต
กะติดใจ มะไหลไถมะหลงถงหลงเสียงอม ได้นางนั้นมาเป็นเมียมะเถี่ยลิด กำเรียบฤทธิ์รุ่มเสนห์มะ
เหลถอม โกรธกับลูกโกรธกับพี่กลีลอม หลงเสียงอมไม่เป็นท่ากลาเลา แต่หญิงชู้กะจ้านหมาน
ผลาญทรัพย์ย่อย แล้วตอยหลอยตำหลามตามผัวเก่า หมอน่วมรู้สึกตนกะจนจา ก็โสภคร้า
ลิมหิมจิมปัญญา จนโชคดีลูกชายมะถายหลือ พบหนังสือของแม่มะเถหลาบอกขุนทรัพย์ฝังไว้
มะไถลา ขุดขึ้นมาถึงหลังกลับมั่งมี ไครอยากรู้เรื่องละเอียดมะเลียดถาน เชิญชื่ออ่านเองเกิด
มะเหลลิดดี เขาตีพิมพ์ไว้ขายมะลายที คงพอใจมะไลถีมะลีทา ผู้ที่เป็นตัวละครมะฮอนเฮ็น
ตั้งจิตเล่นลครีดีหน้าหน้า ทั้งชายหญิงเล่นสนธิมลิดชา คนดูฮามะงันรันสนั้นโรง ชายเป็นข้าราชการ
การมะฮานฮู หญิงเป็นครูโรงเรียนมะเกียโน๊ก มีเวลาช้อมน้อยกะตอยโตง เล่นได้ตีมะถิโถงถึง
เพียงนั้น ควรเรียกว่ามหุดสุดสุดสาหะ พิริยะเพียรหัดกะจัดจั้น เพื่อบำเรอบาทหงส์วรวงชั้น
โนยพร้อมกันตลัดตักจิตภักดี ฯ

๑ เข้าที่สี่พฤศจิกายนกะบาลอง กระบวนล่องชลธารชลาณี จากนครสวรรค์บุรีนซี
สู่ทักษิณเทศีกะปีลา ที่วัดธรรมามูลกะปุนเลื่อง พระจอมเมืองแวงกระบวนนาววนหนา เสด็จขึ้น
คิริมะฮือฮา บังคมพระปฏิมาวราโช โปรดให้พิมพ์ธรรมจักรวรรกชัต จากพระหัตถ์ปฏิมามะฮาโ
ด้วยชีผั่งแผ่นกลมกะปมโป อีกหมึกทาจักโกเอาผ้าซับ พระองค์นี้มะฮือหรือบรรพาทฤทธิ ว่าศักดิ์
สิทธิ์นักหนามะฮาหับ ไครหยากได้บุตระกะจ่าจับ น้อมค่านับตลมปมสมวิญญา พี่อุ้ตจิ่งตลิ่ง
ดิ่งตลุดกุด กัมเกล้าเค้าคุดตล่ำต่ำ เจ้าประคุณตลุ่นตุนกรุณา ขอลูกหมูกะปู้หลาอีกห้าตัว ชายให้
เหมือนบิตากะตำแต่ กะแต่แย้กะตันยันกะตันตัว พุงให้ย่อยปากให้ยื่นกะตันยัว ไครเห็นตัวกะ
ตันลื่นคลื่นไส้พุง หญิงให้เหมือนมารดรกะต่อนเต็อน อย่าแคล้วเคลื่อกะเจ็อนไหมกะใจหมุง
ถึงไม่งามเลิดฟ้ามะฮาฮูง รู้จักปรุรงรสาหารกะปานลี กลับลงเรือแล่นล่องชลองโลง สองชั่วโมง
เศษหนอยกะจ่อยจี ถึงตำบลสรรพยาชลาลี อันเป็นที่ประทับแรมกะแปมโล ในมณฑล
นครสวรรค์กะจั้นเจด ได้สังเกตทวยราชฎีระจาดจี ต่างชื่นมื่นจั้นจี้ใจภักดี และเปรมปรีดีที่ได้
เฝ้ามะเลาขาม เสด็จไหนเห็นแต่ชนมะกันแก่น เบียดกันแน่นมะกันกันอยู่ล้นหลาม ตลุดกุดคุด
เค้าตะเลาตาม บังคมบาทพระรามวรามชัย บ้างจัดของหลากๆ ตะมากหมาย ทูลถววยวริตชิต
อดิตัย จัดตามมีตามเกิดมะเฮ็ดไฮ สำแดงใจจงรักตะม๊กแม น่ารักใจขาวมลนชนบท ไม่ละลดรัก
เจ้ามะเลาแฉ กะตัญญูมลูจิดติดดวงแด ไม่เชื่อนแซมลงชงทงตน ยังเชื่อนบุญบารมีมะฮือไฮ
กษัตริย์เปนร่มโพธิ่มะโฮหน ได้ฟังพามะฮาฮุกสุขทุกคน ควรเปนเยี่ยงมะเฮียงฮอนแก่เพื่อนเรา ฯ

๑ วันที่ห้าพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๖๖๖ นาวาลอยล่องเรือชะเล็ยเลา ย้อนทางเก่ากลับตรงชลงแลม สามชั่วโมงนาโงมโงฮอน ถึงวัดพรหมศาครอารอนแหรม เปนที่จอมขัตติยะวราชม ประทับแรมวรองของสองราตรี นึกอึดใจที่กำลังชล้งของ ชลาล่องสู่ บ้านชลานหลี่ มาต้องเวชะลุดอยู่แห่งนี้ ฉลี่ฉลัดฉาดอนาใจ เพราะเปนราชประเพณีวีรฉัน ในวันฉันทรไม่ดำเนินนะเทินไถ ในทางชลมารคมะทากไท จึงต้องแรมทะแมมไมอยู่กลางทาง แม้มิเกรงเกิดความกะปามลุด อันพีอุฎถาจะรอกะปอหลาง คงเลยล่องกลับเร็วมะเกวทาง เพราะเคราะห์ลางพีไม่เชื่อมะเกือเก อันเคราะห์ไถถาจะร้ายมะฮายฮา หนักไปกว่ากะจ่างหวาง ห่างเคเห ต้องแคว้นเคลื่อนร้างเรื่อนกะเปือนเล ใครจะชวนให้สะเบสะบือบจ็อบ เห็นอยู่แต่กุน เชียงมะเกียงกู อิกโครงหมูมะไกไต้ที่ได้ฮอบ พอช่วยให้โศกสร้างกะจ่างจ็อบ ได้ชวอบพอชะวมภิ รมโย ยามราตรีมหรศพะฮบเฮ็น มาลอยเล่นหน้าพลับพลาชลาโหล นึกหรือว่าพีไปดุมะฮูโฮ เปลาละไออุฎตุ้ตมะนุดนอน ๕

๑ วันที่หกพฤศจิกายน เวลาบ่ายของค้อติศร์วีรฉฉอน เสด็จโดยเรือยนตร์วรนซอน ล่อง ชลอนชลนลามิชาที่ เข้าคลองน้อยกะต๋อยหรือยชลอยหล่า ออกล่าน้ำชลักทักช้อฉกร์สีห์ บปีชาจอดท่าชลาลี วัดพระนอนฉกร์สีห์ชลีเท ประชาชนตล่อยต๋อยต่างคอยเฝ้า พระเปนเจ้าเค้า คุตตลุดเต้ บ้างจัดของมาถววยวรายเซ ล้วนปรีเตได้ชมตลมโป เสด็จสู่พระวิหารมะฮานฮอน ทรงมนัสพระนอนมะฮอนโห แล้วเสด็จกลับทางชลางโล สู่พลับโพลกะโปลาคะปาไล อันพระพุท ธิรูปมฮอบฮอด มีทุกอิริยาบถวรดใจ มล็กตี๊กมาลาดต๋าดประหลาดใจ พระเสวยมะเล้ยไต้ไม่เห็นมี แม้ตัวพีมีทรัพย์มะหับฮาง จะใคร่สร้างพระเสวยวเรยฉี ให้ประทับขัตสมารัมมะกาดกี และให้มี บาทร์ตั้งมฮังเฮอ จะเฉลิมศรัทธามะฮฮาโฮ จะบูชิตลุดกุดมุดเกเศอ และขอพรมะฮะตะปะฎิเมอ ให้ตุเช้อสุเชกะเปลู อย่าให้ขาดกุนเชียงมะเกียงกุน บริบูรณมะโฮงโกงด้วยโครงหมู อิกปลาร้าฝัก ต้มมะกมกู อิกปลาทุพูทเลมะเฮกา แล้วจะสอนปวงลูกกะอุ๊กอ้อ ให้นำถือพระเสวยกะเอ้ยอ้า เกิดชาติไต้ให้เปนมहुกะอุ้ออ้า เหมือนป่าป้ามูตลุดกะอุ้ดพลูย นึกถึงพระเสวยพลาทางชวาบ กะฮอบฮาบกะมัตฮัตยัตยัตยๆ กินจนอิมฉวนกะอ๊กตล็กลู้ย ลงเอนหลังอุ้ยตุ้ยทอดหุ่ยเรอ นอนไขว่ห้างกะตีกมิกกระตีกขา กะปาลาผาศุกมะหุกเหอ ถึงจะมีการเล่นมะเฮนเฮอ พีอุ้ดไม่ป ราชเนอทศนี เพราะถือแบบโบราณกะปานลอน กินแล้วนอนกะปุกหลุกถูกใจฝี่ มั่นให้พรวรัตขัต กะปัดลี้ ให้อยู่ดีกินดีกะปีโล อันคนเราเกิดมามะหลาถอน กินแล้วนอนและตีมะหลี่โถ กินแล้ว หนึ่งฝี่ชังมะล้งโถ อุ้ดกับฝี่หะมีโลใจต๋องกัน ๕

๑ วันที่เจ็ดพฤศจิกายน กระทบวันล่องต๋อไปตะไล่ตั้น ตามทางที่ขึ้นมาตลาตัน เพราะ ฉนั้นตะไล่ไต้ไม่กล่าวข่า กระทบแรมบางบาลชลานลาบ หน้าวัดนกระจาบชลาบหล่า นึกตีใจหนักนหามะฮฮาฮ่า อิกคีนเตยวตล่ำป่าถึงกรุงไกร วันที่แปดพฤศจิกายนต๋อง ก็ล่องลงเรือย เจ็อยตะเหล็ยไต้ พอเย็นถึงกรุงตลุงไต้ โดยทันไต้ขึ้นบนตะลกดือ ธิบขึ้นรถกะพืดต๋อด กะจ็อดฉี ขับเร็ววีรตามถนนกะฉันจ้อ มิชาพลันถึงบ้านกะฉานจ้อ ขึ้นเคหือกะแจ่มเหมมเปรมปรียัน

จากไปนานเห็นบ้านกะปานแลน ตละเห็นวิมานแมนมะแฮนหัน วิมานใดจะมาสู้กะปูลัน วิมาน
อึดมะฮุดหันมะกันไท ๕

๑ ข้าเจ้าศรีอยุธยาอะหลาถาด แต่งนิราศมะไหลเถมะเหลเถไถ พออ่านเล่นกะเป้เหลมะเถ
ไลมะไหลเถมะหลาถางยามว่างงาน สมมติให้ท่านผู้ใหญ่มะไฮฮัง ในกรมวังมะเหลงเถแต่ง
กลอนสาร ที่แท้เจ้าคุณอึดมะฮุดฮาน มิได้แต่งมะเหลงเถานสักกลอนเดียว เพราะถึงท่านตาม
เสด็จชะเลดลือบ ท่านไม่ชอบตะไหลไปในการเที่ยว ท่านชอบอดอยู่แต่เรือกะเมื่อเมียว หรือจะ
เที่ยวท่านกะเที่ยวมะโลนโทน อย่างเช่นที่ลพบุรีชลีลวน มิตรไปชวนเที่ยงห้องชลองโหลน
ท่านไม่ไปกับใครชโลโซน อิมไปไล่ตีไปอะโลนดังหมูตือ เรียกเรือจ้างมาลงกะปึงหลา กาน้ำชา
ตั้งเคียงกะเตียงตือ ชัดสมารัจ้าม่ากะปาลีอ ท่องนะทือเที่ยวมะทังลำพังตน ไปถึงไหนไม่ต้อง
อยากถลากไถ ไม่เที่ยวไหนเนาเรือเถลือถน คอยบอกป่วยอยู่เปนนิตย์ทลิดทน มิตรทุกคน
ครั้นจะชวนทลวนเท เหตุตั้งนี้ถาจะมลาดตัด แต่งนิราศนี้ได้มะไหลเถ ข้าบอกไว้ตั้งใจมะไลเท
รับผิดชอบทั้งเพมะเลทาน แม็บทกลอนตอนใดกะไปปิด จะชัดจิตกะปิดปูท่านผู้อ่าน ขออย่า
โทษเจ้าคุณอึดกะปูดปาน จงโทษศรีอยุธยาอะนี้เถิด เอย ๕

จบนิราศมะเหลเถไถ ๕